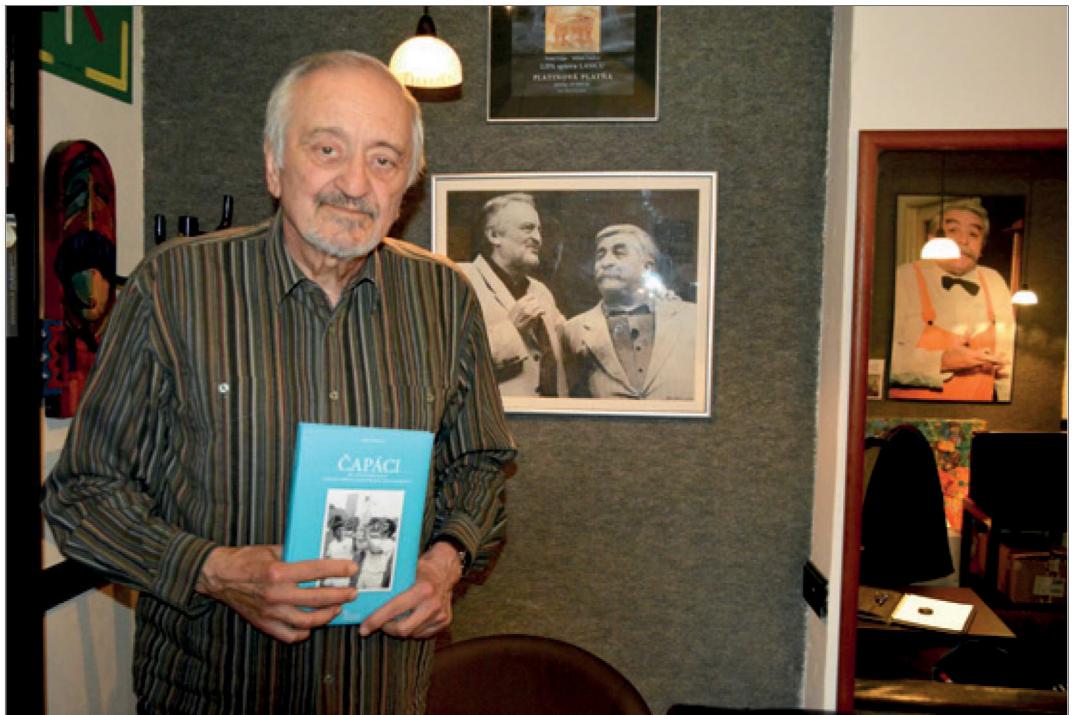

Ladislav Harsányi

ČAPÁCI

Ján a Jozef Čapkovičovci –
netuctový futbalový príbeh dvojčiat, ktoré nemajú páru

Čapkovičovci na ihrisku
boli ako L+S na javisku. Zohrati'.

Milan Lasica

Čapkovičovci na ihrisku
boli ako L+S na javisku. Zohrati.

Milan Lasica

NAMIESTO JEDNEJ HLAVY DVE

Mrázik maľoval na okná svoje kúzelné zimné obrázky. Ľudia cupitali na nedelňajšiu omšu do kostolov. V kalendári sa roztvoril dátum 11. január 1948. Blížili sa zimné olympijské hry vo Svätom Mórici a komunisti v Československu sa pomaly nadychovali na februárový puč, po ktorom mnohým na dlhé desaťročia zamrzol úsmev na tvári.

Z domu v starej Petržalke na Wolkrovej ulici číslo 26 (neskôr Volynská, dnes opäť Wolkrova) poslali po pôrodnú babu. V rodine Čapkovičovcov sa pomaličky pýtalo na svet druhé dieťa manželov Márie a Ľudovíta. Bude to znova chlapček alebo sa v ich dome premiérovo ozve pláč dievčatka? Nemali tušenia. Museli vyčkať do večera. Presnejšie, do štvrt na deväť.

„Rodičia bývali v Petržalke, v rodinnom domčeku. V ňom sme sa narodili. Do domu prišla pôrodná baba. Otec so svojimi švagrami si krátili čas mastením kariet. Hrali mariáš. Čakali, aký pekný chlapec, to ako ja, sa narodí. Aj sa tak

Prešťastná mamka Mária so svojimi bábätkami – dvojčatami. Vľavo Janko, vpravo Jožko. Alebo naopak?

ČAPÁCI

---

stalo. Lenže pôrodná baba akoby cítila, že ešte ktosi príde po mne. A o slabú polhodinu vytiahla tohto... (mrkne na Jána sediaceho oproti)... Janka, vezme si ako prvý slovo starší z bratov dvojčiat – Jozef.

„**Ja som ho vykopol, inak by tu nebol,**“ drzo mu skočí do reči mladší Ján, ktorý sa týmto spôsobom po prvý raz prejavil ako futbalista – ešte pred narodením.

„**Ak by som ti nebol uvoľnil cestu, vieš, kde by si bol...**“ kontruje Jozef a pokračuje v „rekonštrukcii“ príchodu dvojčiat na svet tak, ako im to vylíčili rodičia: „**Dvere na izbe sa konečne otvoria a zjaví sa v nich babica... Otec na ňu nedočkavo vyletí: ,Syn alebo dcéra? A pani ukáže takto:** (Jozef to predvedie názorne: vstane a vztyčí dva prsty na ruke). „**Božemôj, čo má dve hlavy?**“ pýta sa tatko zdesene. „**Nie, sú dvaja! Lajko, máš dvoch synov!**“ usmeje sa doširoka pôrodná baba. Strýkom od úžasu padli hlavy na stôl.“

A je po cigaretách!

Do rodiny pribudli šmahom ruky namiesto jednej hlavy dve. A k nim dva hladné krky. Ako zareagovala hlava rodiny? Prerátala si to na žalúdky. „**Otec sa zdvihol od kariet a došikoval všetky cigarety, ktoré doma našiel. Bolo ich hádam za kartón. Šmaril ich o zem a rozšliapal. Vyšla z toho poriadna kopa. ,Oddnes nefajčím! Kto preboha užívá týchto chalanov?!**“ vyhlásil rozhodným hlasom,“ opisujú Čapkovičovci, čo spravil ich otec ako prvé, keď sa dozvedel dvojnovinu.

A slovo dodržal. „**Končili sme elektrotechnickú priemyslovku a tatko nám vraví: ,Ked budete promovat – hovoril tvrdo, ,trnafčinou‘ – a stanú sa z vás inžinýry, potom si zapálím.**“ Ked’ sme mali po promocii rodinné posedenie v Carltone, začal v ruke žmolíť cigaretu. Čakali sme, či ju vezme do úst. Očervenel ako paprika. A čakal. Zapálime mu ju alebo nie? Štuchali sme s bratom do seba pod stolom a vravíme si: Ved’ ho porazí, ked’ tú cigaretu vyfajčí! „**Otec, však si nemusíš zapáliť...**“ utrúsil ktorýsi z nás. Na to cigaretu odhodil a so slzami na krajíčku hovorí: „**Ja vás tak lúbím...‘ Ak by ju vybafkal, asi by ho to zabilo. Potom už nikdy nefajčil.**“

Čím sa živili rodičia Jozefa a Jána? „**Otec robil štyridsať rokov v pokladni Slovenskej sporiteľne, z toho skoro polovicu ako hlavný pokladník. Mama pracovala v ČSAD (Československá autobusová doprava) ako účtovníčka, neskôr bola vedúca a potom robila v Elektrovode,**“ odpovedajú Čapkovičovci.

Otec Čapkovič vstával ráno okolo štvrtej či pol piatej. Z Petržalky chodieval do práce na Námestie SNP peši, vykračoval si cez Sad Janka Kráľa a Starý most, v tom čase jediný, ktorý viedol v Bratislavu cez Dunaj. Za tie desaťročia si vyšliapal doslova vlastnú cestičku – chodníček.

Mama Čapkovičová pochádzala z pätnástich detí. K športu mala vrelý vztah, bola

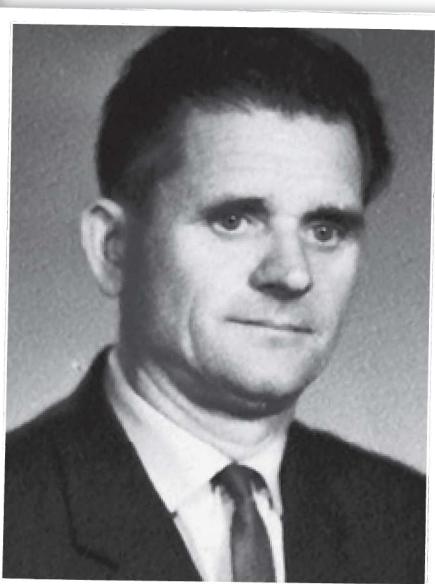
NAMIESTO JEDNEJ HLAVY DVE

Rodičia Čapkovičovcov na svadobnej fotografii a v mladých rokoch,
široká rodina z maminej strany – doma ich bolo pätnásť.

Mamka Mária.

Otec Ľudovít.

ČAPÁCI

---

dokonca náčelníčka petržalskej pobočky Federácie robotníckych telovýchovných jednôt (FRTJ).

Obaja pracovali s peniazmi, kto však držal kasu doma? „**Mama**,“ odpovedajú jednohlasne Čapkovičovci. „**Otec bol typický bankár. Mama ho posielala do obchodu, a ked' sa vrátil s nákupom, držal v ruke účtenku a čakal, kým mu ju preplatí.** ,Však tam je 13 korún a 25 halierov, čo mi dávaš trinásť' dvadsať?' reagoval, ked' ho mama nevyplatila na chlp presne. Všetko muselo sedieť - do haliera.“

„**Do obchodu chodil rád. Niekedy aj osemkrát za deň. Vždy niečo zabudol.** ,Toto si mi predsa nekázala! vykrúcal sa, ked' mu mama vyčítala, že niečo nedoniesol, čo mal. A tá nahnevane: ,Čo by som ti nekázala! Chod' znova!' A šiel. Ochotne. Naskytla sa mu totiž príležitosť zastaviť sa cestou späť na pivečku,“ vysvetľujú Čapkovičovci. Nuž, už začíname tušiť, po kom zdedili tie huncútstva.

Lopta a nič len lopta

V päťdesiatych rokoch lemovali Petržalku zväčša malé domčeky, mala charakter vidieckej obce pričlenenej k Bratislave. Postupne sa rozrástla na najväčšiu obec na Slovensku s 10-tisíc obyvateľmi na začiatku sedemdesiatych rokov.

Čapkovičovci bývali asi tristo metrov od dnešnej petržalskej železničnej stanice. „**Sme rodení Petržalčania. Okolo domu sme mali velikánsku záhradu, po dĺžke merala dobrých päťdesiat metrov. Dvor široký tridsať a dlhý desať metrov, kde sme v zime hrávali hokej. V strede oddeloval záhradu chodník. Pravá strana bola vyhradená na zeleninu a kvety, ľavá posiata trávičkou. Rozložili sme si tam pingpongový stôl, ktorý zmajstroval nás dedo - stolár. Pomaly polovica Petržalky k nám chodila hrávať stolný tenis, organizovali sme turnaje. Na futbal príliš priestoru na dvore nezostalo, hrávali sme však, samozrejme, aj ten, na malé brány, dvaja na dvoch,**“ približuje Ján športové aktivity dvojčiat z raného detstva.

„**Hlavne sme však hrali ,hlavičkovanú'. Bránky ohraňičovali dve marhule,**“ doplňa Jozef. „**Nedokázali sme sa hrať s dreveným kácerom, ani autíčka nás príliš nezaujímali. Iba lopta, hokejky, korčule...** Nosili sme korčule zvané halifaxy. Korčuľa mala na hornej časti špeciálne čeluste, ktoré sa prichytili k podrážke topánky a napevno sa utiahli malou kľučkou. A aby sme ich nezničili, dal na ne otec nalepiť vibramové gumené gumy. ,**S týmito nebudeste hrať hokej!** vystríhal nás.“ Občas vzali do rúk gulôčky a zahádzali si s nimi, šli si zaplávať na legendárne petržalské kúpalisko Lido na pravej strane Dunaja, kde sa mohli vyšantiť na volejbalovom ihrisku i pri pingpongových stoloch. Preháňali sa na kolobežke a hojdačky tiež dostali zabrat'. Nič však nebolo nad loptu. Potvrdil

to aj ich otec, ktorý si spomenul na takúto príhodu: „**Len čo udržali rovnováhu, začali naháňať loptu. Na Mikuláša v roku 1953 jednu dostali do daru. Radosť prejavili skákaním na posteli, lenže dosky povolili a obaja sa ocitli na zemi. Na druhý deň, ked' som doniesol nové, Jožko sa ticho spýtal: ,Aj tie nám poslal Mikuláš?“**

Rástli s loptou na nohe. „**Kým odrástli, rozbili nejedno okno. Najmä o Janka, ktorý bol telesne slabší, mala manželka strach. Jožko šiel do všetkého nebojácné a kedže bol starší (hoci iba o pol hodiny) i silnejší, získal si pred Jankom rešpekt,**“ prezradil v jednom rozhovore pre noviny Ľudovít Čapkovič.

Strmhlavý pád z rebríka

To už chlapci Čapkovičovci kopali do lopty za žiačikov Červenej hviezdy. Mužstvo sa hotovalo na tradičný žiacky turnaj do Přelouča v pardubickom okrese. Trieda Čapkovičcov sa vybrala kamsi na celodenný výlet, a ak by boli šli s ňou, nestihnú turnaj. A tak ich poslali do náhradnej triedy s tým, že sa im okolo obeda skončí vyučovanie a po ňom môžu odcestovať so svojím tímom do Přelouča. Lenže stalo sa, že tá druhá trieda si namiesto učenia naplánovala brigádu. „**Prišli sme oblečení v tom, v čom sme chodievali do školy. Ked' od nás chceli, aby sme šli brigádovať, protestovali sme. Nezašpiníme si predsa naše jediné slávnostné školské šaty! Iné sme nemali. Učiteľka z toho vydrala, že sme odmietli poslušnosť a vyštartovala po nás: ,Máte dvojky zo správania! A zajtra nech váš otec príde za riaditeľom školy!**‘ S touto Jóbovou zvestou sme prišli domov. Otec práve natieral dom, stál na rebríku, na najvyššom stupienku. Všetko sme mu vyklopili. Ked' si to vypočul, pošmykla sa mu noha, stratil rovnováhu a letel... Ešte mu na nohu spadlo aj vedro s farbou. Najprv sme sa začali rehotáť. Ale ked' sme videli, že tatko nevstáva a bedáka, vystrašili sme sa a s pláčom sme sa rozbehli preč. Chudák otec, zlomil si členok i písťalu, tri mesiace mal nohu v sadre,“ spomenuli si Čapkovičovci na trpko-smiešnu príhodu z detstva. Z tých dvojok zo správania, pochopiteľne, nebolo nič. A to nielen preto, že Čapkovič senior sa dobre poznal s riaditeľom školy. Dokonca ani bitku od otca neschytali.

Kamufláž s polievkou, maškrtník Jožo

Kým Jožko bol od malička jedák, Janko, o kúštek menší, papať nechcel. „**Nenávidel som polievky, nemal som rád mlieko... Jožo bol mamičkin chlapček, obšmietať sa okolo nej v kuchyni, ked' varila alebo piekla. Vedel všetko o domáčich zásobách, mal lepší prehľad než mama. Tá mu vraví: ,Toto ti nemôžem upiecť,**“

ČAPÁCI

Tu mohli mať Jožko (vlavo) a Janko čosi menej ako tri rôčky.

V strede sa vynímá najstarší z bratov Čapkovičcovcov Miro.

nemáme doma vanilkový cukor.' ,Akože nie?' ohradil sa Jožko. Odbehol do kormory a už ho niesol," rozpráva Ján.

„Mamka na mňa: „Joženko, máme doma vanilkový cukor? Iba dva? Tak chod' kúpiť! Aj pre seba,“ šepla mi. Kúpil som ich päť a cestou dva zmastil,“ priznáva Jozef. „Bol mimoriadne maškrtný. Mali sme doma zaváraniny prikryté celofánom. Dve-tri lyžičky zvrchu odjedol a fláše strčil v komore dozadu, aby mamka nezbadala, že sú načaté. Po troch-štyroch mesiacoch poháre s lekvárom objavila. Chytala sa ich už pleseň,“ prezrádza na brata Ján.

Osobitné procedúry sa diali okolo Jánovho neoblúbeného jedla – polievky. Rodičia pracovali, a ked' sa chalani vrátili zo školy domov, museli si sami zohriat' obed. Nesmeli však po ňom umývať taniere. Preto, aby mama s otcom videli, že jedli. „Jožo nabral polievku sebe a potom aj mne. Z môjho taniera ju potom vylieval do záchoda alebo dával psovi. Takto ma kryl. Nebolo to však zadarmo, chcel za to korunu,“ opisuje procedúru Ján. „Ale ked' bola dobrá polievka, zjedol som aj jeho porciu,“ doplní ho Jozef.

Mamka Čapkovičová rozprávala pre noviny o svojich synoch.

ČAPÁCI

Mama so svojimi ratolesťami (zľava)
Mirom, Jožom, Janom.

Dvojčatá so psom Cigánom.

Ako tie hrozná! Kto ich rozozná?

NAMIESTO JEDNEJ HLAVY DVE

Dvojčatá slávia desiate narodeniny – vedľa otca Jožko, bližšie k mamke Janko, nad nimi Mirko.

Hromadná fotografia z prvého sväteho prijímania – Čapkovičovci v strednom rade, Jožko štvrtý sprava, Janko tretí sprava.

ČAPÁCI

Čo však obaja milovali, boli rezance. „**Musela som im naložiť úplne rovnako, navzájom si kontrolovali, či jeden nemá o slížik viac ako druhý,**“ rozprávala s úsmievom ich mamička. Tá si zaspomínala na hrôzostrašnú historku so šťastným koncom: „**Ked' mali rok, nosili cumlíky zavesené na šnúrkach. Zrazu som počula veľký krik. Vojdem do izby a vidím, že obaja sú tmavočervení v tvári.** Vymenili si totiž toto detské náradie, zaplietli sa im šnúrky a tiahali jeden druhého. Ešte šťastie, že silno kričali, a tak som zabránila tomu, aby sa udušili.“

„**Mne sa nechcelo pracovať v záhrade. Bolo treba popolievať. Jožo mi vraví: „Ja to za teba urobím. Musíš mi však priniesť lednáček. Bol to taký čokoládový nanuk. Nasadol som na bicykel, musel som zájsť poň do obchodu asi tak pol kilometra. Čochvíľa som bol späť. A kým on pracoval, mohol som sa hrať,**“ rozpravie Ján.

Avšak zd'aleka nie na všetkom sa vedeli dohodnúť, a tak si veci zavše vysvetľovali ručne, ale nie stručne: „**Dokázali sme sa mlátiť celé hodiny.**“ Ján, hoci štúplejší, sa vedel lepšie bit: „**Jožo potom zúril. Zavše chytil do ruky kutáč či lopatku a začal ma naháňať. Ale ked' ho zbil nás starší brat Miro, prišiel za mnou s prosíkom a musel som robiť poriadky,**“ farbisto opisuje domáce bitky Ján.

Ked' bol doma otec, veľa si nedovolili: „**Bol veľmi prísny a remeň mal poruke. Ked' sme dostali na základnej škole trojku, veru ho aj vytiahol. Učili sme sa však dobre, a tak remeň použil naozaj zriedkavo. Na druhej strane vedel oceniť dobré známky. Od piatej triedy sme dostávali za jednotky v dôležitých predmetoch po korune.**“ Jano na túto tému utrúsi: „**Musel som sa neustále hlásiť, pretože Jožo ma stál veľa peňazí...**“

Radi si pochutnávali na hruškách, rovno zo stromov. „**Hrušky sme mali aj doma, ale to viete, že z cudzej záhrady chutí najlepšie...**“ smeju sa Čapkovičovci. Zavše ich domáci nachytali, ale pri rýchlosťi bratov nemal nik šancu ich dobehnuť.

V jednej lavici a na matematickej olympiáde

„**Nik ich nemusel nútiť do učenia. Oblúbili si slovenčinu, fyziku a, pochopiteľne, telocvik,**“ vymenovala mama oblúbené predmety svojich dvojčiat na základnej škole. S učením nemali žiadnen problém. „**Podľa známok sme dokonca patrili k najlepším v triede. S bratom sme chodievali na matematické olympiády do Grasalkovičovho paláca, ktorý v tých časoch volali Pioniersky, dnes Prezidentský. Ja som v bratislavskom kole skončil tretí,**“ ilustruje školské letá Ján. „**V tomto ma vždy predbehol. Rýchlo to odovzdal, bez toho, aby si to skontroloval. A mal to správne. Ja tiež, ale kým som spravil skúšku správnosti, on už postával vonku,**“ reaguje Jozef.

NAMIESTO JEDNEJ HLAVY DVE

Tu sú už Čapkovičovci štvrtáci – v hornom rade
piaty zľava Janko, vedľa neho Jožko.

Siedmaci Čapkovičovci podopierajú tabuľu, vľavo Janko, vpravo Jožko.

ČAPÁCI

V útlom detstve mali dokonca aj rodičia čo robiť, aby ich rozlísili. Svedčí o tom komická príhoda, ktorú vyrozprával otec Čapkovičovcov: „**Raz prišli domov ako kominári. Ktorý mi bol poruke, toho som chytil a poriadne vyplatil.** V rozčúlení, lebo plakali obaja, som si nevšimol, ktorému z nich som už vyprášil tepláky. Až na druhý deň sa mi Janko priznal, že dostal dvojnásobnú výplatu, ale zo solidarity neprezradil brata. Verte mi, niekedy som nevedel, ktorý je ktorý.“

Na základnej škole sedeli v jednej lavici. „**A vždy nás vyvolávali za sebou. Najprv išiel jeden a za ním hned' druhý.**“ Stalo sa však i to, že ich rozsadili: „**Nevedeli ich totiž rozoznať. Odpovedať jeden za druhého sa však neodvážili.** Boli veľmi poslušní,“ tvrdila mamka.

Hoci boli na nerozoznanie, spolužiaci z triedy, ktorí sa s nimi dennodenne dostávali do kontaktu, ich po čase už dokázali rozlísť. Žiaci z iných tried nemali šancu. „**Rodičia nás obliekali rovnako. A je zaujímavé, že keď sme sa oženili a dali sme si ako ‚ženáči‘ prvú schôdzku, obaja sme na ňu prišli rovnako obliečení. A to sme sa predtým ani náznakom nedohodovali, kto si čo oblečie,**“ vraví Jozef.

To, že sa podobali ako vajce vajcu, pomýlico aj frajerku jedného z nich. „**Janova baba ma omylem vybozkávala,**“ nadvychuje sa Jozef na vyrozprávanie príhody, ale dvojča ho v zárodku zahamuje: „**Bolo to presne naopak! Mali sme devätnásť a s našimi frajerkami sme si dali rande na Šafárikovom námestí v Bratislave. Moja bola z Podunajských Biskupíc, Jožova z Petržalky. Na miesto stretnutia som prišiel prvý, druhá dorazila Jožova baba. Hned' ma od samej radosti vybozkávala, presvedčená, že dáva pusu bratovi. Vravím jej, ide ti to dobre, nebolo to zlé, ale Jožo príde až o chvíľu.**“

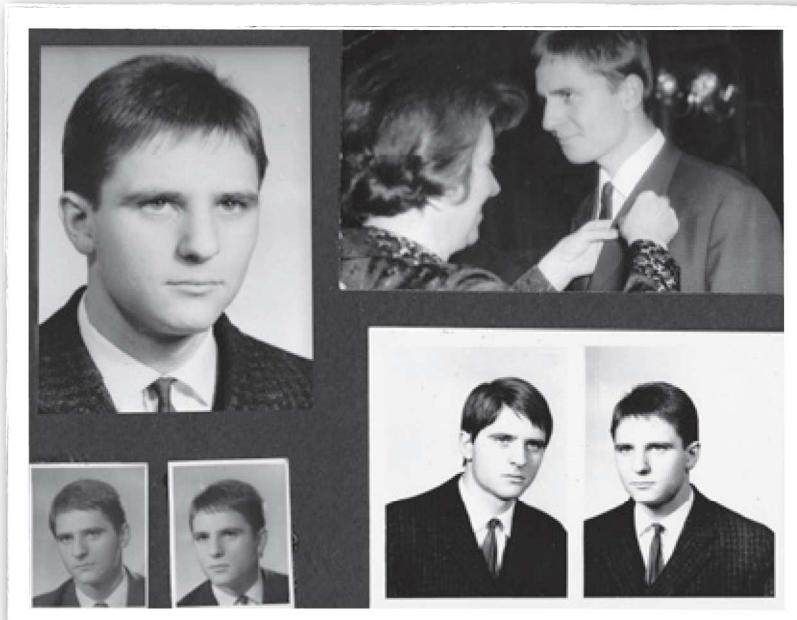

Vianoce u Čapkovičovcov.

NAMIESTO JEDNEJ HLAVY DVE

Maturitné tablo absolventov Strednej priemyselnej školy elektrotechnickej na Zochovej ulici v Bratislave, v treťom rade zhora prvý vľavo Jano, Jožo v dolnom rade druhý sprava.

Janovi pripínajú na klopú saka stužku (je aj na fotografii vľavo hore), na dolných obrázkoch vľavo Jožo a vpravo Jano.

ČAPÁCI

Mladí Čapkovičovci, vľavo Jozef, vpravo Ján.

Na strednej škole už neboli takí premianti ako na „zédeeške“. „**Obaja sme študovali na Strednej elektrotechnickej priemyslovke na Zochovej ulici so zameraním na meraciu techniku.** Prvé dva ročníky sme nemali problémy, žili sme z toho, čo sme sa naučili na základnej škole. S pribúdajúcimi tréningmi to však bolo čoraz náročnejšie, po škole rýchlo na ihrisko, večer sme prišli utáhaní domov a museli sme si sadnúť za knihy a zošity. A dostavili sa horšie známky,“ priznáva Ján. „**Čo táraš! Zlé známky? Dobré! Podľa sovietskej klasifikácie, „opraví“ ho brat.** Podstatné však bolo, že maturitu obaja zvládli.

Futbal už v tom čase začínať hrať v ich živote prím. Venovali sa mu od detstva, s vervou a vášňou, pričom mali od koho pochytiť futbalové grify. „**Starší brat Miro bol z nás najlepší futbalista. Hrával za petržalský Kovosmalt.** Tréner Arnošt Hložek si ho vzal k sebe do dorastu Červenej hviezdy. Nastupoval na ľavom krídle ako ja. Keby pokračoval v kariére, ligu hrá on. Bol výborný, ale nevoňali mu tvrdé tréningy na ‚Červenke‘, a tak futbal zabalil, radšej ‚balil‘ baby,“ spomína Ján na staršieho brata. „**Hral naozaj výborne, škoda ho,**“ súhlasí Jozef.

KRPCI NA ČERVENEJ HVIEZDE

Dvojčatá prišli na svet, pochopiteľne, maličké, obaja vážili niečo vyše dvoch kilogramov. Do inkubátora ich však nestrčili. „**Vari vyzerám na to, že som z inkubátora?**“ oborí sa na mňa Jozef so svojimi bezmála 110 kilami živej váhy. Do trinástich rokov boli úplne rovnakí, aj na výšku. Jožo na strednej škole prerástol Jána o šest centimetrov, zastavil sa na výške 184 cm, bratovi zostalo 178 centimetrov.

„**Je pravda, že do piatej triedy sme patrili v triede medzi najmenších. Vedeли sme však dobre a rýchlo behať a takisto aj kopáť do lopty. Ako 7-roční sme hrávali proti 11-12-ročným chalanom. Všetko sa odohrávalo na lúke, ktorá sa rozprestierala hned' vedľa železničných kolají. Zišlo sa nás zo dvanášt', rozdelili sme sa do dvoch mužstiev, pričom nás dvoch vždy oddelili – nikdy sme neboli v tom istom tíme,**“ osvetlúje Ján. Túžili však hrať v ozajstnom tíme a prosíkali otca, aby im našiel klub. Prišlo aj na to.

Ako sa to zomlelo? Rozpovie Jozef: „**Tréner Arnošt Hložek chodieval za otcom do sporiteľne, poznali sa. Raz mu tatko vráví: „Mám doma dvoch šikovných krpcoў, behajú po dvore, po lúke. Nevzal by si ich k sebe na skúšku?“**

Ján nadviaže: „**Mali sme osem rokov, keď nás brat doviezol na bicykli na nedalekú Červenú hviezdu. Tréner Hložek nás otestoval na tréningu. Nebolo to nič extra, ale videl, že vynikáme v sprintoch, v ktorých zdolávame oveľa starších chlapcov. Neposlal nás preč. Začali sme trénovať a učiť sa prvé písmená futbalovej abecedy. Chodievali sme zbierať lopty na majstrovské zápasy A-mužstva Červenej hviezdy. Tvorila ho úžasná generácia hráčov, majstrovská z roku 1959 – František Hlavatý, Kazimír Gajdoš, Adolf Scherer, Ladislav Kačáni, Milan Dolinský, Dezider Cimra, Titus Buberník, Štefan Matlák, Viliam Hrnčár, Gustáv Mráz, Arnošt Hložek, Pavol Molnár, Jiří Tichý, Viktor Vargovčík, Valerián Švec, Bohdan Ujváry, Vladimír Weiss. A oni, predstavte si, všetkých nás, žiakov ČH, poznali podľa mena! To je v dnešnom futbale úplne nepredstaviteľné, aby ligisti mali taký prehľad o žiakoch vo svojom klube,**“ rozpráva Ján. „**Ani to, Janko, nie je možné, keď dnešní hráči sú pol roka tam, druhý polrok už inde. A chýba srdce pre jeden klub,**“ zapojí sa do debaty Jožo. Svoje vzory mali akoby na dlani – v tíme „Červenky“. Kým Jánovým idolem bol Milan Dolinský, Jozefovým Ladislav Kačáni.

Dva roky prakticky iba trénovali, prvé majstrovské zápasy si užili ako 10-roční. Mladší žiaci Červenej hviezdy sa zapojili do bratislavskej majstrovskej súťaže na je-

ČAPÁCI

Žiacky tím ČH v roku 1961 pred stretnutím so Spartakom Praha Stalingrad, v hornom rade vľavo predseda klubu Štefan Vágner, vpravo tréner Arnost Hložek, dolný rad (zľava): Hamar, Ján Čapkovič, Hegely, Jozef Čapkovič, Luža, Čefalvay.

Čapkovičovci (vľavo hore) v žiackom tíme Červenej hviezdy, úplne vľavo Jožko, vedľa neho Janko.

KRPCI NA ČERVENEJ HVIEZDE

Starší žiaci ČH v roku 1962, v dolnom rade druhý zľava Jožko Čapkovič, tretí sprava Janko Čapkovič.

Výber Západoslovenského kraja žiakov z roku 1963, horný rad (zľava) Ágh, Struhár, Hamar, Ján Čapkovič, Belaj, Luža, dolný rad (zľava) Mazanec, Taragel, Zelina, Jozef Čapkovič.

ČAPÁCI

Výborní na ihrisku a predovšetkým v škole

Medaily v dobrých rukách

Čím väčší úspech, tým väčšia radosť. A žiaci - bratislavskej Červenej hviezdy ju mali v noseľu nasej velkej. Z rôzneho záštuca výborní televízornej jednotky Vágneri preto aj najmladší futbalisti záhradnej Červenej hviezdy medaily za prevenčné futbalistické mestovanie Bratislavu. Titul získali po prvý raz, a to pred takými silnými súpermi, ako sú Slovan Bratislava, ČHŽD a Dynamo Bratislava Energia, ktoré patrili k najlepším v republike. Svojím sú-

verom nastrieli 107 gólov proti Slovákom skvele úspech dosiahli na celostátnom turnaji v Jihlave, kde obsadili prvé miesto a dosiahli impozantné aj 21:1.

Zároveň výborní úspechom dosiahli aj na leteckom polařstvnom stretnutí v Prahe, kde prehrali dirigoval svojich, k hrajú už v novom ročení, kedy vás prekli k dorastencom. Napriek tomu, že chlapci vyhrali 3:0, nekoľko s e spoločne. Akcie prekonoberevali i loptou chcel prejať si do brány. V ľahšom čase im riadne po otvárskej pomazaní hlavy, čo ak v druhom polfase preja v zlepšenej hre. Na otáku, ako sa s e svojich zverencov mimo ihriska, mi-

vedal: „Chlapci mi predkladajú žiacie knížky vysvedčenia. Ak má niektorý hráč známku ako trojku, nesmie hráčko, ktorý si ju neopráví. A verte, že máme to.“

Teda aj tu je ukážka dobréj pripravy mladých, ktorí prinášajú svoje výkony v akvejčom výsledkoch hrisku, ale predovšetkým na pracovis v škole. A za to si zasúzdil všetci sví medaily!

Text a foto: J. Kuchyňa

Chlapci z Červenej hviezdy vyhrali v ročníku 1961/1962 majstrovskú súťaž v rámci Bratislavu. Vítazný tím s medailami - horný rad (zľava): Július Koštál (tréner), Szatmáry, Hromádka, Kukan, Vydra, Binder, Lulity, dolný rad: Luža, bratia Čapkovičovci, Chmulík, Hamar.

Denník Práca z 5. septembra 1962 v článku s titulkom Medaily v dobrých rukách (s nadtitulom Výborní na ihrisku a predovšetkým v škole) uviedol rozsiahly článok, v ktorom informoval o partii žiakov Červenej hviezdy, ktorá získala titul majstrov Bratislavu. Nechali pritom za sebou Slovan i Dynamo Energia, čiže tímy, ktoré patrili k najlepším v republike. Súperom nastrieli 107 gólov a inkasovali iba 14-krát. Impozantný úspech dosiahli aj na celostátnom turnaji v Jihlave, kde obsadili prvé miesto (skóre 21 : 1!). Tréner Július Koštál okrem futbalových schopností vyzdvihol školské úspechy chalanov: „**Chlapci mi predkladajú žiacie knížky i vysvedčenia. Ak má niektorý z nich horšiu známku ako trojku, nesmie na ihrisko, pokial si ju neopráví. A verte, pomáha, to!**“ Na spoločnej fotografii nechýbajú s medailami na krku ani bratia Čapkovičovci. Rok predtým na turnaji pri príležitosti 40. výročia vzniku Komunistickej strany Československa „rozbili“ Slovan 5 : 0, pričom do streleckej listiny sa zapísal aj 13-ročný Janko Čapkovič. To ešte sotva mohol tušiť, že uplynne šest rokov a gólové kopačky si bude obúvať v dresu rivala.

1962

Žiacky turnaj v PKO

V novom roku 1962 sme pred tým bolí veľmi významný. Dňa 31.1.62 - 1.2.62 sme sa účastnili na futbalovom turnaji v PKO Blatná. Bravúdá a bránky boli hŕdavánske. V prvom zápase sme porazili Slovan 1:0. Gól si dal Hamar, ktorý zápas 1:0 neprovodil. V druhom zápase sme výhrali nad Orientom 2:0. Góly dali Ša. Čáphorovič a Zukáš.

V odvetnejštej súťažiach sme porazili ŠD-Slovan 3:1. Góly dali Čáphorovičovi a Zukáš. V druhom odvetnom zápase sme porazili Brievo 6:2. Góly dali Hamar, Ša. Š. 2, Lekšák, Š. Čáphorovič 1.

Na turnaji sme mali ešte 3 družstvá, ktoré tiež výhrali svoju skupinu. Takto sme všetci výhrali turnaj v PRO, čo je aj začiatok našho biemera J. Kostola, ktorý zosadil ovoce pocty preace!!

našom turnaji v PRO, čo je aj začiatok našho biemera J. Kostola, ktorý zosadil ovoce pocty preace!!

Vítaz žiackeho turnaja v PKO, keď ČH zdolala Slovan dvakrát - z archívu Jána Lužu.

ČAPÁCI

Vítazí 5. ročníka žiackeho turnaja Memoriál J. Fuksu v Jihlavě v roku 1962 – ČH, Janko Čapkovič v dolnom rade druhý sprava, Jožko Čapkovič druhý zľava.

O rok žiaci ČH prvenstvo na Memoriáli J. Fuksu obhájili, v hornom rade veľa seba Čapkovičovci (Ján tretí sprava, Jozef štvrtý sprava).

Dorastenecký tím ČH z roku 1965, Jožo Čapkovič v dolnom rade tretí zľava, Ján tretí sprava.

Z radov dorastencov ČH vyšli hráči ako Ján Luža, Emil Hamar, Pavol Pintér, Augustín Ivančík, Peter Belaj, Ivan Mazanec, Milan Hudec, Dušan Keketi. A pred nimi a po nich ďalší, ktorí sa nestratili medzi dospelými. Nie nadarmo hlásal v titulku Hlas ľudu: ČH – liahň hodná zlata. Smena na nedeľu zostavila na jeseň roku 1967 jedenástku z ligových hráčov, ktorí mali jedno spoločné – odchovala ich Červená hviezda. Mala takúto podobu: Mareček (Slavia Praha) – Daučík (Inter), Šolín (Inter), Luža (Lokomotíva Košice), Kirth (ZVL Žilina) – Bartalský (Baník Ostrava), Hamar (Slavia Praha) – Janovský (Jednota Trenčín), M. Hudec (Dukla Praha), Jozef a Ján Čapkovičovci (Slovan Bratislava).

V ČH sa grupovali výborní tréneri, ktorí chlapcov podchytili ako 8-9-ročných, pričom v jednom čase mali v klube až 120 žiakov. Dbali na všestrannosť, disciplínu, ale zaujímali sa aj o školský prospech detí. Mohli využívať tri ihriská.

Ras Hodulík

„Mali sme vynikajúcich trénerov. Arnošt Hložek v nás vypestoval vzťah k futbalu. Stal sa pre nás druhým otcom. Viedli nás Gusto Mráz, Július Košťál, Alexander Gieser a Jozef Hodulík. Naozaj super tréneri,“ pripomínajú Čapkovičovci mená svojich tútorov počas mládežníckej kariéry. Pod vedením trénera Šaňa Giesera nastupovali v B-doraste a ked' mali šestnásť a pol, naháňali loptu v dorasteneckej lige.

ČAPÁCI

Dorastenecký tím pod vedením Jozefa Hodulíka (v hornom rade piaty zľava), vedľa neho Ludovít Čapkovič – otec Jozefa (v dolnom rade štvrtý sprava) a Jána (druhý zľava).

Vítazi západnej podskupiny slovenskej dorasteneckej ligy ročníka 1966/1967.

„V doraste nás trénoval Hodulík a bol to ras. Jeho krédo znelo: Skapeš alebo zahynieš! Na tréningu nás ničil, ale malo to svoje pozitíva. S kondíciou sme nemali žiadnen problém, mohli sme prísť do hociktorého mužstva. Preháňal nás nielen na ihrisku, ale i pri dunajskej hrádze v tridsaťstupňovej horúčave. Pýtame sa ho: ‚Pán tréner, mohli by sme sa ísť ovlažiť do vody?‘ A on: ‚Len chodťte! Ale žiadne vyzúvanie! Ked' sme vyliezli z vody, tenisky na našich nohách otaželi a behalo sa nám ešte horšie. A tréner hajde za nami na bicykli.“

Na akých postoch začali hrávať? „Ja od začiatku ľavé krídlo, brat ľavú spojku. Vedľa mňa,“ odpovedá Ján. „Zásoboval som ho prihrávkami, aby mohol hrať ako Paganini. Za zápas som mu dal päť gólových prihrávok a on využil jednu,“ doberá si ho Jožo, ale on sa nedá: „Zase trepe... Kdeže, dával som góly ako na bežiacom páse.“ Tie však statočne súkal aj Jožo.

Ako gólový bonus vytáhuje Ján príhodu zo stredoškolských čias. „Vinohrady trénoval Pišta Tvrď, náš telocvikár na elektrotechnickej priemyslovke. Zachraňovali sa v súťaži. Pred zápasom si nás zavolal k sebe a takto sa nám prihovoril: ‚Chalani, šport je šport, ale nedajte nám veľa gólov. My sa chceme zachrániť...‘ Prvé tri góly v úvodnej štvrt'hodine som streliл ja. Po zápase na nás chvíľočku zazeral a navel'a, navel'a utrúsil: ‚Chlapci, šport je šport. Som rád, že ste hrali čestne.“

Kým Jozef kopal do lopty pravou nohou, Ján bol od narodenia ľavák, góly však dával oboma nohami: „V škole mi nedovolili, aby som písal ľavou rukou, nesmelo sa to, prerobili ma na praváka. Aj pingpong som hral pravou rukou, vo futbale som využíval obe nohy, aj keď ľavačkou som dal oveľa viac gólov ako pravačkou.“

O dorasteneckého majstra Slovenska

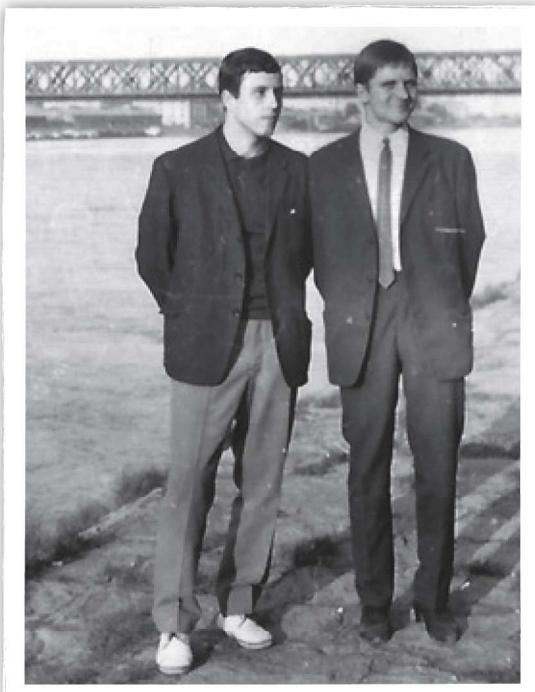
Chýr o talente bratov Čapkovičovcov sa rozletel po Slovensku. Slovan oslovil Jozefa už v roku 1966 (lanáril ho aj Spartak Trnava a Tatran Prešov), v januári nasledujúceho roka bol ochotný k nemu pribrať „do batoha“ na naliehanie otca aj Jána. Lenže ich materský klub nesúhlasił. „Náš tréner Jozef Hodulík v ČH túžil získať dorastenecký titul stoj čo stoj a o našom prestupe nechcel ani počut,“ vysvetlujú Čapkovičovci.

O titule dorasteneckého majstra Slovenska sa rozhodovalo v dvojzápase medzi ČH a Tatranom Prešov. V prvom duelu v Bratislave (hralo sa 5. júna 1967) sa mužstvá rozišli po remíze 1 : 1, keď ju minútu pred koncom zachraňoval Ján Čapkovič. Bol to predzápas pred ligovým stretnutím Slovana so Žilinou. Odveta na východe o päť dní neskôr sa skončila prehrou „Červenky“ 0 : 1. O víťazovi i o titule rozhodla strela Stankovana z priameho kopu do šibenice v 48. minúte. Referáty spomínajú, že do dvoch dobrých šancí sa dostał Ján Čapkovič, ale vychytl ho brankár Buček. Podľa

ČAPÁCI

Jozef (vľavo) a Ján Čapkovičovci v dorasteneckom dresе ČH.

Dvaja Janovia z dorastu ČH – Čapkovič (vpravo) a Luža.

Čapkovičovcov prehrali aj preto, lebo rozhodcovi Radičovi z Kalinova a jeho asistentom radili bratia Pavlovičovci a oni ich ochotne počúvali. Prešovčanov poslúchali takmer na slovo.

„V Prešove nás poriadne zarezali... Jano dal tri góly a ani jeden mu neuznali. Dal som mu prihrávku, z vlastnej polovice všetkým ušiel a zavesil. Lenže asistent rozhodcu zdvihol zástavku,“ tvrdí Jozef.

„Dá sa povedať, že tréner Prešovčanov Laco Pavlovič na jednej strane, jeho brat Rudo na druhej – za postranných „dvíhali“ zástavky... Neskôr sme sa stali s Lacom veľkými priateľmi a s úsmevom na tento duel spomínali,“ dáva Ján bodku za pamätným súbojom.

Stojí však za pripomnenie zostava ČH: Ivančík – Rác, Luža, Belaj – Czafík, Struhár – Pintér, Špacír (58. Polakovič), Mazanec, Jozef Čapkovič, Ján Čapkovič. Náhradníci: Chocholouš, Keketi, Baran, Hamar, Furst, Talajka.

„Väčšina z nich je schopná hrať prinajmenšom druhú ligu. Svoje schopnosti ukázali v celom rade turnajov doma i za hranicami, majú už nielen potrebné fyzické a technické predpoklady, ale i rutinu,“ hodnotil svojich chlapcov tréner Hodulík a nemýlil sa. Dorastenci s ním získali v lige štvrté i druhé miesto, vyhrali západnú skupinu dorasteneckej ligy a nechali za sebou mužstvá Slovana, Trnavy i Interu. Vyzdvihol napríklad rýchlosť Čapkovičovcov: „Na 60 m som im nameral 7,1 sekundy. To už je čo povedať! Dlhohrom na tom, aby si zlepšili slabšie nohy. Rok a pol smeli na tréningoch kopáť iba svojou slabšou nohou.“

Dorast ČH sa za výsledky nemusel hanbiť ani na medzinárodnom poli. Vyhrával jeden turnaj za druhým. V dňoch 14. – 16. apríla 1967 sa zúčastnil na medzinárodnom turnaji nádejí vo francúzskom Toulone. Konkurencia bola silná – talianska Fiorentina, juhoslovanská Vojvodina Novi Sad, belgický Anderlecht, domáce tímy Nimes a Toulon. Hráči Červenej hviezdy, vrátane Čapkovičovcov, prvý raz v živote zažili, aké je hrať pod umelým osvetlením. Nad Toulonom vyhrali pod reflektormi 3 : 0, Fiorentinu zdolali najtesnejšie 1 : 0 – v prvom i druhom duelu streliл

ČAPÁCI

Jozef Čapkovič po góle. Podľahli až vo finále Anderlechtu po vlastnom góle Jána Lužu. Kým Slováci hrali so samými dorastencami, súperi veselo stavali aj starších, dokonca 21-ročných. Hádajte, koho vyhlásili za najlepšieho útočníka turnaja? No predsa Joža Čapkoviča! Tomu veru išla karta. „**V apríli 1967 som sa stal najlepším útočníkom III. ročníka Dunajského pohára, „zarezal' som i Fiorentinu,**“ opráši spomienky Jozef. Slovanisti si mädlili ruky, že v lete už bude Jožo strieľať góly za nich.

TCHECOSLOVAQUIE **BRATISLAVA**

Chef de Délégation : M. HRNCIAR.
Entraîneur : M. HODULIK.
Seigneur : M. Dr MARKOVIC
Dirigeant : M. VIDNER

Gardiens de but : IVANCIK Augustin
(International Junior)
ZELINA Ladislav

Arrières : CHOCHOLOUS Josef
BARAN Marian
CZAFÍK Marek
LUZA Jan
(International Junior. A joué en équipe I)
BELAS Peter

Demis : STRUHAR Milan
(A joué en équipe I)

Avants : MAZANEC Ivan
PINTER Pavol

RAC Pavol
FURST Ladislav
HUDEC Milan
(A joué en équipe I)
CAPKOVIC Josef
(International Junior. A joué en équipe I)
CAPKOVIC Jan
(International Junior. A joué en équipe I)
TALAJKA Rudolf
SPACIR Dusan

Couleurs : Maillots bleu et blanc. Culottes blanches. Bas bleu et blanc.

Tím dorastencov ČH na turnaji v Toulone – z bulletingu turnaja.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JÁN LUŽA, spoluhráč Čapkovičovcov v žiackych tímoch a doraste ČH Bratislava

„Mohlo to byť niekedy na jar či začiatkom leta roku 1958, keď moja mama počula v rádiu oznam, že Červená hviezda zakladá v Petržalke žiacky oddiel. Už som pol roka kopal za D-tím žiakov Slovana na práchnivej škvare od Kalinčiakovej ulice. Chodil som domov špinavý ako prasa. Keď sme počuli o ČH, rozhodli sme sa s otcom, zapáleným futbalovým funkcionárom, že sa do Petržalky pozrieme. Hned nás vzali na trávnik a na prvý pohľad sa nám to pozdávalo. Pobebovali tam aj bratia Čapkovičovci, stretol som sa s nimi prvý raz. Začali sme spolu hrávať. Na jeseň roku 1960 prišli za nami z Československej televízie, aby nás nakrútili pri tréningu. O týždeň neskôr to odvysielali v rámci televízneho programu pre pionierov v reportáži zvanej Pravidlá futbalovej hry. Volali nás deti slobodnej Bratislav, boli sme rovnako oblečení. Tréner Arnošt Hložek nás vzal na Slavín, kam sme vybehli v športovom, čo zachytila aj fotografia v časopise Štart z roku 1961, dokonca na titulnej strane!

Na jar toho istého roka sme na Tehelnom poli vyhrali žiacky turnaj, ktorý usporiadal TJ Slovan Bratislava. Belasým sme naložili päťku. V mojom podrobnom archíve, ktorý som si viedol od žiackych rokov, a v záznamoch o mne a mužstvách, za ktoré som hrával, pokračoval môj otec, čítam túto víťaznú zostavu: Briedoň – Chmulík, Vydra, Madarás – Lulity, Hegely – Luža, Hamar, Oselský, Jozef Čapkovič, Ján Čapkovič.

Bola tam skutočne výborná liaheň, začal ju trénovať Gusto Mráz s Arnoštom Hložekom. V ďalšom období nás viedol Július Koštál z Podunajských Biskupíc, ten v roku 1965 prešiel do Slovana, d'alej Gieser a v doraste Hodulík, ozajstný ras v tréningoch. Behali sme po hrádzi pri Lide, on za nami na mopede alebo na bicykli a my sme odrátavali stípy. Ešte desať, päť... Ľudia sa pri Dunaji opaľovali a my sme makali. Vyplatilo sa však.

Len čo sa skončilo vyučovanie, už sme sa hnali na ihrisko. Dorazili sme vo veľkom predstihu. Kopali sa šestnástky, jedenástky, hralo sa bago alebo sme sa dívali na áčko, ktoré zvyklo trénovať skôr, a hráčom sme podávali lopty. Potom prišiel náš tréning, tvrdý, intenzívny. Pán Orvický, správca štadióna, nás často musel neskoro večer vyháňať odiaľ domov.

V našom päťčlennom útoku sme hrávali sprava ja, vedľa mňa Emil Hamar ako pravá spojka, náš najtechnickejší hráč, tretí futbalista sa obmieňal, nasledoval Jozef Čapkovič ako ľavá spojka a napokon úplne vľavo Ján Čapkovič – ľavé krídlo.

A súperom sme nakladali: 7 : 0, 12 : 0, 18: 0... Slovanu sme pravidelne šupli 5-6 kúskov. Za sezónu sme nastreláli okolo 120 gólov. Každý z nás útočníkov mal na konte po skončení ročníka od dvadsať do tridsať gólov. Zápasy nasledovali hned' za sebou – žiacke, dorastenecké a mužov, takže už ako na mladých chalanov sa na nás neraz dívalo 5-6-tisíc ľudí. Tí chceli, aby pred zápasom áčka hrali žiaci, lebo v týchto dueloch padalo najviac gólov a diváci sa dostávali do varu. A tak namiesto dorastencov začali hrať predzápasy žiaci. Po našom duelu sme zostali zbierať lopty za bránami v stretnutiach áčka.

Z mnohých z nás sa stali ligoví futbalisti. Hamar, jeden z najlepších, sa z dorastu dostal

ČAPÁCI

do Slavie Praha, Čapkovičovci šli do Slovana, ja do Lokomotívy Košice. Dušan Keketi, ktorý sa k nám pridal neskôr, zakotvil v Trnave. Gusto Ivančík, chudák už nebohý, zamieril do Ostravy. Milan Hudec narukoval do pražskej Dukly. Počas jedného roka či dvoch rokov sa v lige ujalo z našej partie šesť-sedem futbalistov. Na ihrisku ČH, ktoré prezývali pre veľké rozmery letisko, po dĺžke meralo okolo 110 metrov, možno i viac, sme ubehali každého.

S Čapkovičovcami sme sa prakticky od prvého dňa skamarátili, i naše rodiny, hlavne otcovia. Tí pravidelne chodili na naše zápasy, nielen na domáce, ale aj vonku. Otec Čapkovičovcov bol špecifický. Málokedy sedel na tribúne spolu s ďalšími rodičmi. Chodil na opačnú stranu a spoza stromu tlačil očami loptu, aby padla do brány, zápasové dianie prežíval celým telom i dušou. Ja som bol z Ivanka pri Dunaji, oni z Petržalky. Ked' nás chytala puberta, stretávali sme sa v rámci partie na bratislavskom Korze, poškulovali po slečnách. Raz sme boli na sústredení s mužstvom. Čapkovičovci na písanie listov príliš neboli. Ja som sa do toho pustil a podarilo sa mi dať dohromady celkom slušný „liebesbrief“, adresovaný mojej dievčine. Text sa zapáčil aj Čapkovičovcom. Jeden z nich, tuším Jožo, ho od slova do slova odpísal, len s tým rozdielom, že sa podpísal svojím menom. Listy sme odoslali. Čo sa však nestalo. Naše frajinky sa poznali a navzájom sa pochválili obsahom listu, ktorý dostali. A vtedy to prasklo...“

PETER MUTKOVIČ, neskorší spoluhráč zo Slovana Bratislava

„Začal som navštevovať Strednú všeobecnovzdelávaciu školu na Makarenkovej ulici v Petržalke. Ak porovnáme vtedajšiu Petržalku s dnešnou, skoro nič tam nebolo, iba rady nízkych domčekov. Meno Čapkovičovov rezonovalo v partii petržalských mládencov, hráčov Červenej hviezdy. Začal som ich tiež registrovať. Asi piati spolužiaci sme chodili zo školy domov do Bratislavu. Väčšinou sme sa vybrali peši cez Sad Janka Kráľa, pri ktorom kotví propeler a často sme sa ním prevážali na bratislavskú stranu Dunaja. Bola to pre nás zábava i oživenie. Občas si nás petržalskí uličníci vystriehli, ak sa nemýlim, boli medzi nimi aj Čapkovičovci – Jozef a Ján, ktorí mali ešte staršieho brata Mira. Na ceste zo školy nás „dedinskí“ chalani začali naháňať a fujazdili sme pred nimi na propeler, len čo nám nohy stačili. V tom čase som dostal na rukáv kapitánsku pásku dorasteneckej reprezentácie Československa, bol som trénovaný. Čapkovičovci, o dva roky mladší ako ja, už v tom čase vynikali rýchlosťou blesku. Naháňačka mi poslúžila ako tréning rýchlosťi. O nejaký čas sme sa stretli v jednom tíme v Slovane, kam prišli Čapkovičovci ako 19-roční z Červenej hviezdy.“

JÁN HUCKO, v roku 1959 asistent trénera Karola Borhyho v A-tíme ČH, od roku 1967 tréner Čapkovičovcov v Slovane

„Kedysi som trénoval Dynamo Sloje, ktoré malo ihrisko vedľa Červenej hviezdy. Občas sme sa šli pozrieť na hráčov klubu už v žiackom veku. Najprv ich mal na starosti Arnošt Hložek, neskôr v doraste Jozef Hodulík. Všetka čest trénerom ČH, pretože hráčov pripravili výborne zo všetkých stránok, urobili s nimi veľký kus roboty.“

**JUSTÍN JAVOREK, v rokoch 1959 – 1969 brankár ČH Bratislava,
respektíve Interu Slovnaft**

„Keď som prišiel do Červenej hviezdy v roku 1959, Čapkovičovci mali 11 rokov a hrávali za žiakov. Z toho obdobia si ich príliš nepamätám, ako mladý brankár som sa sústreďoval na moju seniorskú kariéru. Zoznámil som sa však s ich oteckom, ktorý pracoval v sporiteľni. V ČH robil vedúceho mužstva, ale telom i dušou bol slovanista. On mi spomínal, že jeho chlapci začínajú s futbalom. Vedel som, že existujú, osobne som ich však nepoznal. Viem, že ich niekoľko rokov piplal Arnošt Hložek a zaslúžil sa o ich rast v ranom období. My sme ako áčko v roku 1962 prešli pod hlavičku Slovnaftu a na istý čas som Čapkovičovcov stratil z dohľadu. Spomenul som si na nich, keď začali kopat' za Slovan a stali sme sa rivalmi v lige, keďže som chytával za Inter.“

**Namiesto Pasienkov Tehelné pole
alebo keď Jožka, tak aj Janka**

V ČH prešli všetkými mládežníckymi kategóriami od žiackych cez dorastenecké až do tímu do 19 rokov. „Počítali sme s tým, že sa automaticky presunieme do áčka Interu, ktorý začiatkom šesťdesiatych rokov prevzal ligové mužstvo Červenej hviezdy. Vtedajší tajomník na Pasienkoch Ján Štancel však náš prechod k interistom zmietol zo stola. Vraj takých hráčov ako my majú habadej. A tak sme putovali do Slovana,“ vysvetľuje Ján, prečo sa neobliekli do žltovo-čierneho dresu.

„V roku 1967 sme začali študovať na Fakulte telesnej výchovy a športu Univerzity Komenského v Bratislave aprobáciu telesná výchova – pedagogika. Loptové hry tam mal pod palcom Ladislav Kačáni, bývalý hráč ČH i Interu. Stalo sa to ešte skôr, v jednom zápase na škvare na Červenej hviezde. Po jeho skončení na nás ukazuje Kačáni a kričí: ‚Vy dvaja, podťe sem! Obaja sa budete hlásiť zajtra na tréningu na Interi.‘ Ale my sme na Slovane, ozval sa Jožo, hoci vtedy sme ešte belasí celkom neboli. Kačáni zneistiel. Poznal nás z ČH, ale nejako ho netrklo, že sme to my... Začal som sa smiať. Až potom si to uvedomil, vraviac: ‚Ja som ale starý somár, že som vás nepoznal.‘“ A Jozef dodáva: „Tahal nás do Interu a my by sme vňom stopercentne skončili, hoci otec i dedo boli slovanisti. Funkcionári nás však nechceli.“

Na Tehelné pole pre zmenu chceli vziať len jedného – Joža. „Lebo si bol slabý,“ doberá si Jana. „Slabý? V dorasteneckej lige som streliл za sezónu 30 gólov!“ nedá sa Ján a prejde do protiútku: „Mal si šťastie, že v tom čase vyberali do Slovana takýchto nosatých!“ Jozef je však na svoj dobre vyvinutý nosisko pyšný. Nie nadarmo mu dal tréner Michal Vičan prezývku Nosek. Ale o tom až neskôr.

Ján bol už v tých časoch dorasteneckým reprezentantom: „Jano Luža do mňa niečo hučal na tréningu, príde ku mne tréner Vratislav Dittrich a vraví mi: ‚Hon-

zo, co jsem říkal?“ Ja neviem, pokrčil som plecami. A vyhodil ma z tímu. Za to, že ho nepočúvam. Uplynulo zopár mesiacov a za ČH sme hrali priateľský zápas s reprezentáciou do 19 rokov na Dimitrovke. Strelil som tri góly a vďaka nim sme vyhrali 3 : 2. Dittrich bol poriadne naštvaný, ale nomináciu na „Európu“ už nezmenil a na šampionát ma nevzal. Prešiel približne polrok, začal trénovať prvoligový klub Hradec Králové. Jedného krásneho dňa zaklopal na dvere nášho domu. Lanáril ma. Český klub mi vtedy ponúkal neuveriteľných stotisíc korún československých. Lenže tatko bol neústupčivý, nechcel o Hradci ani počuť. Ani za svet. A ani ja som tam netúžil ísť. Dittrich nepochodil.“

„**Za tie peniaze si mohol kúpiť barak na Kolibe,**“ pripomenie Jozef. Ján však spolu s ním napokon zakotvil u belasých. Ozaj, a čo dostali za prestup do Slovana? „**Šedé šaty. Dali nám peniaze, aby sme si dali ušiť oblek a mohli reprezentovať klub. To bolo všetko. Ked' som si ho prvý raz obliekol, prepálil som si rukáv cigaretou. Takmer som mal po prestupe,**“ uškŕňa sa Jožo.

Podľme však k tomu, ako sa dostali na Tehelné pole. „**Prišiel k nám šíber Vilo Čech, že slovanisti vezmú Jozefa. Tatko však dal Slovanu jednoznačnú podmienku: „Ked' beriete Jožka, musíte zobrať aj tohto malého – Janka,**“ vysvetľuje Jožo, ako to v skutočnosti bolo.

A slovanisti si nakoniec dali povedať a vzali oboch. „**Povedal som oboch alebo ani jedného! Ja som totiž starý slovanista a mojou dávnou túžbou bolo vidieť na chlapcoch belasé dresy. ČH nesúhlasila, avšak moja presvedčovacia kampaň slávila triumf. Napokon predsedu futbalového oddielu Jozef Hrnčiar povolil. Od 1. júla 1967 hrávajú za Slovan,**“ zhrnul v lete spomínaného roka najdôležitejšie fakty týkajúce sa prestupu svojich chlapcov na Tehelné pole Ľudovít Čapkovič. Aj keď rodák od Trnavy z Dolného Dubového, ale slovanista telom i dušou.

Aj jeho otec, dedo Janka a Jožka, bol vášnivý fanúšik belasých. Ked' sa dozvedel, že Slovan berie k sebe vnukov, šťastím bol celý bez seba. Žiaľ, ich premiéry v belasom drese sa nedožil. Ľudovít Čapkovič chodil aj na tréningy svojich synov na Tehelné pole, nechýbal na žiadnom domácom zápase, sedával na proletárskej tribúne. „**Každú chybu s nami večer rozobral, dôkladne, aj trikrát, dokonca aj tie, ktorých sme sa nedopustili,**“ spomínajú s úsmevom Čapkovičovci. Neskôr brával na zápasy aj manželku. „**Mama však neznášala rôzne štiplavé poznámky v hľadisku. Navyše otec prežíval zápasy mimoriadne intenzívne, neustále ju okopával, drgal do nej, a tak nechcela sedieť pri ňom,**“ smeje sa Jožo.

Pre Čapkoviča seniora, ktorý svojich synov všemožne podporoval vo futbalovej kariére, v ČH robil vedúceho mužstva a mal obrovskú zásluhu na ich športovom smerovaní a napredovaní, sa Tehelné pole stalo osudom. Ked' na Vajnorskej ulici vystupoval z električky, ponáhlajúc sa 19. augusta 1994 na nejaký futbalový zápas belasých, a chcel prejsť cez cestu smerom k štadiónu, zachytil ho autobus. Milovaný Slovan si už nikdy nepozrel. Odišiel do belasého neba.

KLOPANIE NA BRÁNU TEHELNÉHO POLA

V lete 1967 sa obaja Čapkovičovci hlásili na Tehelnom poli, ktoré už v tom čase bolo prešpikované veľkými menami futbalistov. Na prvý tréning sa dostavili v piatok 7. júla. „**Tu máme hrať, v tomto veľkom Slovane? Preboha, čo mi medzi takými hráčmi chceme? Čo tu hľadáme?!**“ položil si Jožo rečnícku otázku, ked' s bratom prekročili bránu štadióna a spolu vytáhujú z rukáva mená hráčov, ktorých stretli na prvých tréningoch: „V bráne Šaňo Vencel, jeho náhradník Marián Sedílek, v obrane Tóno Urban, Bimbo Popluhár, Šaňo Horváth, Jožko Fillo, Peťo Mutkovič, ďalej Jozef Tománek, Ivan Hrdlička, Vlado Hrvnák, Ľudvo Zlocha (jeho brat hral vtedy za Spartak Trnava), Jožko Obert, Jano Medviď, Lajo Cvetler, Karol Jokl, Laco Móder, Jano Urban, Vilo Laššo, Jaro Šišolák, Peťo Molnár...“

Ako prijali mladých holubov v belasej šatni skúsení mazáci? „**Veľmi dobre. Nemali sme žiadnen problém,**“ zhodnú sa Čapkovičovci. Jozef predsa len opašuje jednu príhodu, ked' ho „staršina“ kabíny zvozil pod čiernu zem. „**Mužstvo odchádzalo do Hnúšte-Likiera na turnaj. Býval som v Petržalke. V Matadorke a Kovosmalte sa končili ranné zmeny a ja som sa nedostal do niekol'kých autobusov za sebou.** Také boli natrieskané. Meškal som asi pol hodiny. Tóno Urban mi to zrátal a poriadne zvetral pred všetkými: „**Ty zasran, čo si to dovoľuješ!**“ Nadviaže Jano: „**Sedel som v kúte kabíny skrčený a bál som sa za brata, ktorý neprihádzal.** Tréner Hucko však povedal: „**Počkáme na neho.**“ A podržal ho.“ Jozef: „**Lebo vedel, aký tromf vo mne má.**“

Z tohto obdobia pramení aj príhoda, ktorá sa udiala v Piešťanoch na prvom sústredení Čapkovičovcov so Slovanom. V rámci spoznávania sa Ľudovít Cvetler vzal Jozefa Čapkoviča na „čerstvý vzduch“. Cestou späť na ubytovňu, ktorá sa nachádzala priamo v areáli štadióna, sa im ako na potvoru pokazilo autíčko a asi o pol hodiny zmeškali večierku. Pri recepcii zahliadli trénera Jána Hucka. Za neskorý príchod hrozila pokuta. Pre istotu budovu obišli a chceli to vyskúšať zboku. Ako sa však vyštverať hore na poschodie do izieb? „**Na okno sme začali hádzat' kamienky, až sa môj brat pozrel von.** „**Musíte nás dostať hore!**“ zvolám na neho, ale nie príliš hlasno, aby som nevzbudil rozruch,“ opisuje prekérnu situáciu Jozef Čapkovič. Ako to však urobiť? Predsa ako vo filmoch o slávnych útekoch, ibaže v opačnom garde. Jano Čapkovič a Mišo Sokol zviazali plachty a oneskorencov vytiahli. Vyhli sa

ČAPÁCI

tak pokutám. „**Príšť po večierke ako mladé ucho, to si Jožo dovolil dostať**,“ karhá Ján Čapkovič brata aj po päťdesiatich rokoch.

„**Béčko trénoval Jožo Gögh a postavil ma na pravé krídlo. V živote som na tom poste nehral. Za polčas som sa nestretol s loptou. Aj ma striedal,**“ približuje Jozef svoje prvé súťažné zápasové dotyky v belasom drese. Bolo to v zápase II. ligy proti AC Nitra. „**Z ľavej spojky až na pravé krídlo sa dostał Jozef Čapkovič. Prirodzene, že sa na nezvyklom mieste ďaľko orientoval,**“ napísali noviny.

Krst zažili už na turnaji v Hnúšti-Likieri. Kopačky ich tlačili ako šľak, dali im minimálne o číslo menšie. Na nohách im vyrašili otlaky ako orechy. Báli sa však čo i len ceknúť, aby im, nedajbože, nevynadali a neposlali preč z mužstva. Nad domácimi

Mladí Čapkovičovci v tréningu na Tehelnom poli. Ján vľavo, Jozef vpravo.

KLOPANIE NA BRÁNU TEHELNÉHO POLA

vyhrali 3 : 1 a strelecky sa o to postarali výlučne Čapkovičovci – Jano dal dva góly, Jozef jeden. So Salgótarjánom sa to skončilo 1 : 1, Maďari odmietli kopať jedenástky, vraj nedostali propozície a domnievali sa, že pri rovnosti bodov rozhoduje skóre. Urazení odkráčali do šatne.

Koncom júla odohral Slovan na Tehelnom poli prípravný duel s viedenským Sportclubom, ktorý vyhral 4 : 0, pred – čitate dobre – „iba“ 7 492 divákmi. Pod-čiarkujeme, išlo o priateľský zápas. „**Ján Čapkovič bude asi najlepším ľavým krídlom z tých, ktorých Slovan na tomto poste skúšal.** Pravda, potrebuje k sebe nezištných spoluhráčov, ktorí mu loptu prihrajú. Do polčasu sa mu ušlo iba to, čo si vybojoval alebo náhodou na ľavú stranu prešlo, a predsa dal dva góly a na jeden prihral. Ked' po prestávke z ľavej strany odišli Jokl a Tománek a prišiel Hrdlička, ktorý mu loptu dával, bolo vidieť, že Slovan urobil v tomto prípade dobrý obchod. Škoda, že sme nevideli v belasom drese obe dvojčatá, lebo Jozef Čapkovič je zranený,“ referovala dobová tlač.

V auguste v Pohári SNP v Banskej Bystrici gólni Čapkovičovcov vyhrali slovanisti celý turnaj. Proti B. Bystrici obaja zaznamenali po jednom úspešnom zásahu (2 : 1), duel s Dózsom Pécs sa skončil 0 : 0. „**Obaja Čapkovičovci potvrdili, že môžu byť prínosom.** Ľavé krídlo Ján možno bude hrať ligu, brat Jozef má ešte výkyvy,“ prognózoval tréner Slovana Ján Hucko.

Ivan Hrdlička v strede medzi Čapkovičovcami, Ján je vľavo, Jozef vpravo.

ČAPÁCI

Jozef Čapkovič vo výskoku v Pohári SNP.

Bratia Ján a Jozef Čapkoviči budú ďalej vyrastať na Tehelnom poli

Čapkovičovci sa na Tehelnom poli uvideli. Ich prvým zákeľom Slovan preverovalo na turnaji o Pohár SNP v Banských Bystriciach záberové dovednosti, ktoré mali predpoklady ľahšieho ďalšieho dosiahnutia. Čo nám o sebe predstavili?

• Počas výuky sa zaujímal o stratených dňov a slobodu.

— Narodil som sa 11. 1. 1949 v Pezinokách. Otec je banským drážďancom,

matka gradačárikou. Zmaľovačom som sa roky staral. V tomto napäse som giàdoloval. Všetko som si vyznávali v poslednej siedzine v Banských drážďanoch, keď som nastrelal 37 gólov (Jozef 26, Ján 11).

Bratislava (Práca) — Freeligo výmaratia editátora v sobota „tele-výnimo stredoslovenského“ Plana-Ostrava. Na diba a súčasťou „troj“ sa popri starostoch futbalistických vrádja aj mladí hráči, ktorí odchádzajú alebo ziskali pravidelnú činnosť. Slovenský Bratislavu ČSFR má siedem „A“ mužstiev hokejov Čapkovičovci sú jedinou výnimkou. Významnou je ich výkonnosť, ktorú výrazne vyzdvihuje Červená brána Bratislavu. A zistenie ich, že v tejto ročke sú nezávislí klubu v Pezinokách na nové pôsobisko aj Hanec (Slovinie Praha) a Luka (Lok. Košice), ktoromu väčšiu časť súčasných tímov prešlo.

• Váš pred futbalovými kreskami?

— Samozrejme na pláčku nedôdelalo doma. Keď som mal osiem rokov, prehľadali mi očného lekára, aby dozviedal, či mám katar. Chorobu som mal do výročia. Býval vžak v Pezinokách a tak mi ešte samphol na Tehelnom poli nechal pustiť. Poslal však vtedyžilicu trénera Štefka Ch. Bratislava Hlošku a ten mi nás vysil do opatery. V Ch. som náliš dober podmenovacím a kúpil som si hokejky.

• Familiára sa na vás prvý veľký nášlap?

— Keď som prišiel do Ch., bol mi ešte výši malý a tak som dosiahol roky len tretíček. Ako desaťročný som nacvičil proti Trnovec a nás druhový výhľad záložní. Sáperí i spotvrdil bolí až v bytov-

Dvojčatám sa spinila túba z deťstva ♦ Ako žiaci na-

striefali za sezónu 37 gólov

♦ V Červenej hviezde dostali dobrú školu ♦ Z troch po-

nuk si vybrali druhú ♦ Stolný tenis a plávanie záľubou Čapkovičovcov

Rich sú ani nezaujímali. Nakoždej s detmi na gumenom vlnacom

♦ Aká vás patril kolektív Slovana?

— Som súčasťou pretekárskej prie-

teľskej prípravy hráčov. Ti mladí, Miroš, Pilo, Huter, Matúšovič, Peter Molnár, sú naši komarci a so staršimi miest vychádzajú výbornovo. Pravto aj naše prípravné tréningy Slovana sú vždycky aké „doma“ na ČM.

♦ Je radosť v národnom tréningu?

— Zahľadnenie v Slovance je rozhodne výhodné.

♦ Do ktorých kraju vás niesli do fut-

balí?

— Boli sme v NDR, Svetiarsku, Ra-

kišku, Francúzsku a Maďarsku.

♦ Váš futbalový výber?

— Jozef Čadkovi pre inteligenciu a

silnosť. Zoltán kvôli príprave a

jím: Dolnácko pre cit ponávky na do-

gôdové časy, a Gento pre rýchlosť

a techniku.

♦ Čo vás obdivuje a hľadá vás?

— Hráči sú na futbaloch, volejbaloch.

♦ Odvážil sa na futbal?

— Rozhodne sia. Nakoniec najvýššou zá-

lubej je stredy tento a plávacie. Pan-

dime hokejistom Slovaca, ktorým už ka-

ynečne Polonec Uhal.

Zdroj: František Moravý

Prvý rozhovor v novinách s bratmi Čapkovičovcami vyšiel v denníku Práca
9. augusta 1967, jeho autorom bol František Moravý.

A aký dojem mali Čapkovičovci z trénera? „**Bol to dobrý tréner. Vyžadoval železnú kondíciu. Hoci viac staval na starších hráčoch, musíme uznáť, že nám mladým dal veľkú šancu. Od začiatku.**“

Štyri dni pred úvodným výkopom ligového ročníka, v stredu 9. augusta 1967, vyšiel vôbec prvý rozhovor s 19-ročnými bratmi Čapkovičovcami v novinách. Uverejnil ho denník Práca, otázky kládol vtedy taktiež mladý redaktor František Morvay.

Mamka článok vystrihla (s archivovaním začala už v časoch, keď jej synovia hrali v žiackych kategóriach ČH) až do konca vrcholovej kariéry Jozefa i Jána starostlivu, poctivo, pedantne a vytrvalo zhromažďovala všetky články o nich, viazala do fasciklov. Ročník za ročníkom, dvojmo, pre oboch, zo všetkých možných vtedy existujúcich novín a časopisov. Aj vďaka jej archívu, ktorý váži hádam aj pätnásť kilogramov a zachoval sa dodnes, sme mohli poriadne hlboko načriť do minulosti pri oprášovaní spomienok o Čapkovičovcoch.

SPOMIENKY PO ROKOCH

FRANTIŠEK MORVAY, bývalý dlhorocný redaktor Práce, autor prvého novinového rozhovoru s bratmi Čapkovičovcami

„Viem, že som ako prvý urobil s Čapkovičovcami novinový rozhovor. Je na to jednoduché vysvetlenie. S Mirom Čapkovičom, starším bratom Jozefa a Jána, som hrával futbal za petržalský Kovosmalt. Miro bol inak veľmi šikovný ľavák, kreatívny hráč. Podobne ako oni, i ja som býval v Petržalke, vzdialenosť od nich vzdušnou čiarou asi na jeden kilometer. A keď prešli z dorastu ČH do áčka Slovana, pre mňa ako mladého 24-ročného novinárskeho eléva, ktorý len rok predtým začal spolupracovať s Prácou, to bol veľký ‚špek‘ napísat o futbalových dvojčatách. Prišiel som k tomu ako slepé kura k zrnu. Videl som, ako Čapkovičovci rástli, vedel som o ich talente, takisto som sa poznal s ich oteckom, väšnivým slovanistom, tak prečo nevyužiť príležitosť a nenapísat o nich? A o necelé dva roky som bol pri tom, ako Slovan aj s Čapkovičovcami získal v Bazileji na Štadióne svätého Jakuba slávny Pohár víťazov pohárov po víťaznej bitke s FC Barcelona. Poznal som sa so všetkými hráčmi tímu, väčšinou mojimi rovesníkmi, išlo o veľmi družnú partiu. Zavše sme si posedeli pri jednom stole, dali si pivko, skrátku, mali sme priateľské vzťahy, rozumeli sme si.“

JÁN HUCKO, prvý tréner Čapkovičovcov v Slovane

„Keď Čapkovičovci dovršili dorastenecký vek, v Slovane sme práve potrebovali útočníka. Vybrali sme si Jožka Čapkoviča. Rozprával som sa s jeho otcom a ponúkol nám ho spolu s Jankom. Povedali sme si, dobre, my sa tomu nebránime. Vzali sme oboch. Jožo mal byť takým kladivom do útoku, lenže hned' v príprave sa zranil a zranenie sa s ním vlieklo také dva mesiace.“

ČAPÁCI

Janko sa chytil hned'. Vedel zľava skvele zacentrovať jeho centre mali oči. Taký hráč sa nám veru zišiel. Z jeho lôpt padali góly, len tak hvízdalo. Išlo mu to tak dobre, že sa v krátkom čase dostal do reprezentácie. Bol na odchode Tóno Urban, Jožo Obert - za neho sme chceli práve Joža Čapkoviča, Lajo Cvetler, s klubom sa rozlúčili Ján Popluhár a Alexander Horváth. Všetko hráči stabilnej zostavy.

Mladých hráčov, vrátane Čapkovičovcov, najprv stmeľoval Janko Popluhár. Mal na nich priam otcovský vplyv. Ked' prišiel mladý futbalista, nenadával mu, trpezivo mu radil. Vyznáčoval sa ľudským prístupom. Jeho pravý opak bol Šaňo Horváth, ktorý tiež vychovával mladých, ale iným spôsobom. Jeden ich hladkal, druhý plieskal, a možno to tak bolo dobre."

JOZEF FILLO, obranca Slovana, spoluhráč

„VA-tíme Slovana som bol od roku 1964 a o tri roky neskôr prišli na Tehelné pole bratia Čapkovičovci. Mladučkí, 19-roční, v ČH ich dobre vycepoval tréner Jozef Hodulík. Pôvodne chcel Slovan iba Joža, ale nakoniec prišiel spolu s Janom. Ten sa uchytíl skôr, aj keď je pravda, že Jozef sa hned' zranil, ja som bol po zlomenine nohy väčšinou na lavičke, a tak sme tam sedeli vedľa seba. Počas jesene sa však i Jožo postupne prepracoval do zostavy, rozbehol sa. Našli mu inú pozíciu v tíme.

Rýchleho útočníka, akým Jano bol, sme vtedy v Slovane potrebovali ako sol'. Rozohrávačov sme mali, ved' Karol Jokl to ovládal priam majstrovsky, podobne Ivan Hrdlička. Problém tkvel v tom, že nemali komu rozohrávať. Ked' prišiel Jano, hru zrýchli. Trojica Ivan Hrdlička - Karol Jokl - Ján Čapkovič - tiahala ofenzívnu, vedeli si medzi sebou prihrať, začal hrávať aj Jožo a výrazne sa zvýšila údernosť tímu. Hoci boli dvojčatá, nemal som problém ich rozoznať - podľa tváre. Jano mal trochu predĺženejšiu, Jožo o čosi guľatejšiu.

S Ivanom Hrdličkom, s ktorým sme spolu vyrastali v Slovane, sme si ich rozdelili. Najprv som si k sebe vzal na izbu Jana a Hrdličku dostal Joža. Lenže ten bol ako neradená strela, neustále vtipkoval. Ked' nemohol zaspať, rušil Ivana, ktorého už bral spánok. A tak sme sa veľmi skoro, tuším po troch týždňoch, vymenili. Mne Jožove maniere nevadili. Ked' sa mu nedarilo zaspať, mastili sme karty. V momente, ako sme zložili karty, ľahol som si na pravý bok a okamžite som zaspal. Mohol ma hocikedy zobudit', neprekážalo mi to. Musel som byť však neustále v strehu pri jeho pestvách. Navyše fajčil aj na izbe. Ja som v tých časoch nebol fajčiar, len sem-tam som si potiahol. Ked' Jožo dofajčil, vyvetral som. Jano bol pokojnejší typ ako Jožo, ale tiež vtipkár. Hocikedy, keď ich stretнем, nemusím na nich ani vidieť, stačí, že začujem ich hlasy a hlášky, viem, že sú to oni.

Kým s Hrdličkom sme patrili medzi umiernenejšie typy, Čapkovičovci boli huncúti, hlavne Jožo. Povedal som si, že budem jeho strážnym anjelom, dozorom. Stal som sa jeho vychovávateľom, psychickou oporou. Urobil som z neho normálneho človeka (smiech)."

IVAN HRDLIČKA, spoluhráč zo Slovana, s Jánom Čapkovičom aj v reprezentácii

„Pamätam si, že na turnaj do Hnúšte šli s nami už aj bratia Čapkovičovci, ktorí boli iba pár dní na Slovane. Joža prišiel ako útočník a Jano ako ľavé krídlo. Prvý kopal pravou nohou, druhý ľavou, takže aj to bol jeden zo spôsobov, ako rozoznať na ihrisku, kto je

kto. A každý z nich bol tak trocha iný typ hráča. Jožo býval s Fillom a robil mu zle. Tak si raz hovorí, že sa s ním vymením, aby si Jožo (Fillo) od Joža (Čapkoviča) oddýchol. Mali sme poobedňajší odpočinok pred večerným zápasom, chcel som si trocha zdriemnut. Zatiahli sme závesy. Už-už som zaspával a Jožo mi zapne stolovú lamičku, vypne, zapne. „Čo je, čo sa robí?“ pýtam sa ho. „Nič, mne sa iba nechce spáť,“ odpovedal. Utekal som kadeľahšie späť k Janovi.

Veľmi rýchlo zapadli do mužstva. Nielen čo sa týka kolektívu, ale i herne. Kondične dobре pripravení, s dobrou technikou, komunikatívni. V tom čase sa začal prerod mužstva s viacerými mladými hráčmi, až to vyústilo do zisku trofeje v Pohári víťazov pohárov. Čapkovičovci patrili medzi tých, ktorí vytvorili kostru mužstva a utužovali partiu – a tá je vo futbale veľmi dôležitá.

Jozef sa neskôr presunul do zálohy, kde sme v systéme 4-2-4 hrali spolu v strede pola vedľa seba. O pár rokov zakotvil v strede obrany. Jano, ktorý sa stal od začiatku mojím spolubývajúcim na izbe, sa veľmi rýchlo prepracoval do reprezentácie a spoločne sme cestovali na majstrovstvá sveta 1970 v Mexiku. Aj tam sme spali spolu, no nie spolu (smiech), na jednej izbe.“

ALEXANDER VENCEL starší, spoluhráč zo Slovana i z reprezentácie

„Hned' ako sa v lete 1967 objavili na Tehelnom poli, obaja ako útočníci, šli s nami na turnaj do Hnúšte. S medzinárodnou účasťou, dobré na rozohratie sa na úvod prípravy. Tam sme ich začali spoznávať. Pre nás mladších to nerobilo problém, boli sme v podstate rovesníci. Čažšie to bolo s rozoznávaním, mne trvalo zhruba rok, kým som na prvý pohľad vedel, kto je kto. Jano mi ponúkol identifikačnú pomôcku: „Šanika, to je predsa také jednoduché! Pozri sa ne ten Jožov frňák!“ Aj preto ho tréner Vičan začal volať Nosek.

Na prekvapenie však Čapkovičcovcov veľmi rýchlo začali uznávať aj skúsení mazáci. Netrvalo dlho, v podstate len pár prípravných zápasov, aby sa rovnocenne začlenili do tímu. Jano začal hrávať v základe hned' od prvého kola, Jožo prvý raz zasiahol do hry v treťom. Typ hráča ako Jano, rýchle l'avé krídlo s perfektným centrom, sme potrebovali. Jožo spočiatku nemal stabilné miesto, striedal Jokla, Oberta, Cvetlera, ale v ďalšom priebehu sezóny zasiahol do hry vo väčšine zápasov. Nemal problém zastať si miesto či už na poste útočníka, respektíve – spojky. Dá sa povedať, že Čapkovičovci k nám zapadli tak plynulo, ako keby s nami hrávali už roky.“

LUDOVÍT ZLOCHA, spoluhráč zo Slovana

„Z vojenčiny som sa vrátil na Tehelné pole v roku 1966 a Čapkovičovci sa tam objavili o rok neskôr. Už pol roka predtým sa hovorilo o tom, že príde Jožo, ale nakoniec priviedol so sebou aj svoje dvojča – Jana. Jana kupovali do útoku, Joža na l'avú spojku. Tam aj v prvých zápasoch nastupoval. Bohužiaľ, s tou svojou fyziognómiou sa často chytil do ofsaďových pozícii. Zrejme to bolo pre unikátny nos. Aj keď Jožo vždy tvrdil, že má noštek. Ak by bola stupnica nosa podľa neho, to by musela byť už vtedy plastická

ČAPÁCI

chirurgia vychytená vedná disciplína. Aj preto sme Joža volali Nosek. A aby nebol tak často v postavení mimo hry, museli sme ho stiahnuť do záložnej formácie. A problém bol vyriešený. Janko sa uchytil na ľavom krídle, čo najlepšie dokumentuje jeho sto ligo-vých gólov. Bola to veľmi dobrá kúpa Slovana, že dvojčatá pretiahol z pravého brehu Dunaja na ľavý a angažoval ich do klubu. Určite to bola zásluha ich otca, ktorý bol veľký slovanista. Chcel tam mať oboch synov a Slovan neolutoval, že dal súhlasné stanovisko. My sme boli v belasom väčšinou chlapci z hlavného mesta, tak sme boli radi, že do tímu pribudli ďalší bratislavskí chalani. Prišli ako mladé uchá, tak sme si povedali, že ich dáme na „prevýchovu“ Ivanovi Hrdličkovi. Ten však prišiel asi po troch mesiacoch za nami a rezignované oznámil, že týchto dvoch nemožno prevychovať (smiech).“

ANTON URBAN, spoluhráč zo Slovana

„Mladíci prišli z Petržalky. Mimoriadne nadaní. Otec ich sprevádzal na tréningu, na Slovane strávil veľa času. Stál na proletárskej tribúne. A jeho synovia ako modré blesky pobehovali po ihrisku. Svojou dynamikou, svižnosťou, rýchlosťou oslovili každého. Bolo už iba na tréneroch, aby im našli najvhodnejšie posty. Obaja prišli ako útočníci, ale Joža sa časom rekvalifikoval na stredopoliaru a potom stopéra. Na tomto poste zaskočil, ked' bolo treba už za trénera Vičana, stabilne tam zakotvil až po tom, ako prišiel Vengloš. Jožov prínos bol i v humornej rovine, aj ked' sa hovorilo o vážnych veciach, jeho reči boli vždy na rozhraní veselosti. Dotiahli to naozaj ďaleko, bez preháňania sa stali hráčmi európskej triedy. Tak ako tím, v ktorom hrali. Desaťročie boli súčasťou veľkého Slovana. Stali sa veľkými postavami histórie klubu.“

ALEXANDER HORVÁTH, kapitán Slovana, spoluhráč, s Jánom Čapkovičom aj v reprezentácii

„V lete roku 1967 prišli títo šarvanci na Tehelné pole, trocha sa rozpozerali okolo seba, kto je kto a ako to tu chodí, a začalo sa vzájomné spoznávanie. Tak, ako ked' som ja prišiel mladý do Slovana, aj s nimi to bolo podobné. Zapojili sa do tréningu. Počúvali, dávali pozor, ked' hovoril tréner, takisto vnímali, čo im hovoria starší spoluhráči. Ked' sa im povedalo, urob toto alebo tamto, nemali s tým žiadnen problém. Čapkovičovci boli živí, usmievaví, nesedeli utiahnutí v kúte a veľmi rýchlo zapadli do kolektívu, stali sa jeho súčasťou. Prispôsobili sa hre mužstva, taktike, hernému štýlu. Obaja Čapkovičovci sa mimoriadne rýchlo etablovali v kolektíve – na ihrisku i mimo neho. Dívame sa na nich s Janom Popluhárom a Janom Zlochom a vravím im: „Pozrite sa, ako sa títo zasrani fantasticky uchytili!“ Aj oni mi dali za pravdu. Ako keby vyrástli na Slovane.

Kedže obrana musela spolupracovať so zálohou, prihrávať si, na tréningu sme si to aj s Jožom nacvičovali. V prvom rade, bol veľmi pracovitý, húževnatý, tvrdý, tvrdší ako jeho dvojča Jano a nechýbala mu vôľa niečo dokázať. A nakoniec aj dokázal. A nie málo. Jožo hovorí, že som mu odporúčal, aby trénoval menej, vzhľadom na to, že bol často zranený? Cha-cha... Takéto veci sa zvyknú tradovať. Vravel som mu Jožko, si mladý, nevládzeš, chod' si trocha oddýchnuť. Poznáte to, rečičky, srandičky...“

JOZEF OBERT, spoluhráč zo Slovana

„Od začiatku mali Čapkovičovci zmysel pre špasy, či už na tréningoch, alebo v kabíne, a to im uľahčilo adaptáciu v mužstve a kolektíve. Kedže sa k tomu pridali ich futbalové schopnosti, podoprené rýchlosťou jedného či druhého, nebolo žiadnej prekážky, aby sa presadili a stali sa plnohodnotnými hráčmi Slovana. Mohli začať hrať ligu, ako sa povie z fleku, a aj začali.“

Popri Joklovi som sa stal zásobovačom prihrávok Janovi Čapkovičovi. Ked' som dostal loptu, stačilo mi zdvihnuť zrak a pozrieť sa, kde sa nachádza, a ked' som videl, že má pred sebou čo len trocha volného priestoru, bez obáv som mu ju poslal. Vedel som totiž, že vďaka svojej rýchlosťi predbehne či obehnne obrancu a bude z toho nebezpečná situácia pred súperovou bránkou a v mnohých prípadoch gólov. Vznikali šance, ktoré využíval.“

Hoci Jožo v rýchlosťi nezaostával za bratom, bol iný typ hráča. Väčší bojovník. Na rozdiel od Jana, pre ktorého jednoznačne sedel post ľavého krídla, sa pre Jozefa istý čas hľadalo správne miesto, ten pravý post.“

PETER MUTKOVIČ, spoluhráč zo Slovana

.Jano bol typ hráča, ktorý potreboval niekoho, kto mu loptu prihrá. A tým sa stal Karol Jokl, fantastický futbalista. Ale platilo vo všeobecnosti, ked' nevieš, čo s loptou, pošli ju na ľavé krídlo Janovi Čapkovičovi. Ten svojou rýchlosťou dokázal rozbitiť súperovu obranu. Únik a center, to boli jeho tromfy. Raz dal gól rumunskému brankárovi Raducanovi pravou nohou, tomuto „macovi“ do ľavého spodného rohu. Žasol som, ked' som to videl v televízii.“

Ján Čapkovič verzu Alexander Horváth

Ján Čapkovič

„Trénovali sme za starou proletárskej tribúnou, na škvare. Bol som mladé ucho a Šaňovi Horváthovi, skúsenému matadorovi a kapitánovi tímu, som dal s loptou jasličky. Nechtiac. V tom momente sa otočí, vymrští nohu a šups mi jeden kopanec do zadku! Ja, chlapec z Petržalky, som bol zvyknutý, že požičané vraciam. Chcel som po ňom vybehnúť, ale Obert s Ludvom Zlochom mi zadržali ruku. Videl to tréner Hucko a zachoval sa rezolutne: „Obidvaja dolu! Máte pokutu: jeden päťsto, druhý päťsto!“ Odchádzajúc do kabíny hovorím Horváthovi: „Šaňo, ty si to vyvolal... Ako študent beriem v Slovane mesačne 500 korún... Z čoho budem teraz žiť?“ Zamyslí sa a vzápäť odpovie: „Spravil som sprostosť, prepáč.“ Po skončení tréningu príde do kabíny tréner Hucko a zdupljuje: „Jeden päťsto, druhý päťsto!“ Nato sa zdvihne Horváth a trénerovi, mimochodom - tykali si - , povie: „Janko, bola to moja chyba, ja to celé zaplatím!“ Odvtedy sme so Šaňom vychádzali super. Ked' sme sa vracali zo zápasov z ihrísk súperov, v tých časoch sme s Jožom ešte auto nemali, vozil nás svojím autíčkom až domov.“

ČAPÁCI

Rozlúčkový zápas Alexandra Horvátha so Slovanom.

SPOMIENKA PO ROKOCH

ALEXANDER HORVÁTH, spoluhráč zo Slovana

„Ten malý incident sa prihodil, keď mi dal Jano na tréningu jasličky. To si teda dovolil dostať vzhľadom na moje roky! Tak som za ním vyšprintoval a trocha som mu nohou tukol do zadnej časti tela. Takéto niečo sa môže na tréningu prihodiť futbalistovi, nie je to nič mimoriadne. Už keď sme schádzali z trávnika, veci sme si vysvetlili a bolo po probléme. V tých časoch sa začal tvoriť výborný kolektív, každé nedorozumenie sme vedeli vyriešiť medzi sebou a utužovalo to priateľské vzťahy.“

Ligový krst: Najprv Jano, potom Jožo

Dvojčatá nezažili ligovú premiéru spoločne. Paradoxne, bol to Ján, Slovanom pôvodne nechcený a napokon „pribalený“ k Jožovi, ktorý si ako prvý odkrútil ligový debut v áčku. Hned' v prvom zápase ročníka 1967/1968, v nedeľu 13. augusta 1967. „V prípravných zápasoch som dal nejaké góly a ešte viac na ne nahrával, bol som rýchly. Odohral som všetky priateľské duely a hned' od začiatku sezóny som dostal šancu. V 1. kole sme doma privítali Trnavu, Spartak sme zdolali 2 : 0,“ sumarizuje Ján svoj skorý rozbeh.

Prvý raz si mohol vychutnať atmosféru veľkého západoslovenského derby pred 27 814 platiacimi divákmi, z ktorých približne 8-tisíc tvorili fanúšikovia Spartaka. Večerník pochválil aj debutanta Jána Čapkoviča: „**Nebojáčny v osobných súbojoch a odvážny pri streľbe.**“ Noviny vyzdvihli úroveň zápasu i to, že rozhodca Placek musel prvý raz odpískať faul až v 23. minúte duelu! Jano odohral prvé zápasy v lige, ako keby túto súťaž hrával už roky. Hned' v úvodných ligových zápasoch si 19-ročný mládenec vypýtal miesto nielen v jedenástke Slovana, ale aj v zostavách kola. „**To bolo až neuveriteľné,**“ myslí si i po rokoch.

Jozef sledoval bratov prvý zápas iba z tribúny. Prečo sa neobjavil na ihrisku? „**Bol som zranený. Na hlavnú tribúnu ma nepustili, nik ma nepoznal. A tak som sa díval na zápas z tribúny na státie spod štadiónových hodín od Bajkalskej ulice.**“

Ale čoskoro sa dočkal aj on: „**V 3. kole sme hrali derby proti Interu, tréner Ján Hucko ma vzal po zranení na lavičku. Na zhruba posledných 12 minút ma poslal na trávnik. Bol to môj ligový debut. Minimálne trikrát som šiel sám na brankára Petra Füleho. Neprekonal som ho ani raz. Tréner mi to po zápase nevyčítal. Videl, že mladý chlapec niečo v sebe má.**“

„**A potom sme šli na Spartu. Do útoku postavil tréner Jana, mňa, Medviďa, ofenzívu podporili aj Jokl, Hrdlička, Tománek. Jano mi poslal perfektnú loptu pred päťku, napol som siet', dvíhal som už ruky, bol to čistý gól, ale postranný rozhodca zdvihol ruku tiež - tú, v ktorej držal zástavku. Preboha, aký ofsajd? Nestačil som sa diviť,**“ spomína Jozef, ako mu upreli prvý regulárny ligový gól. Ján do toho skočí: „**Prihrával som mu z bránkovej čiary, takže v žiadnom prípade nemohol byť ofsajd. Aj tak sme vyhrali na Letnej 4 : 1. Dva góly dal Jano Medviď, po jednom Jožo Tománek a Ivan Hrdlička.**“ Jožo: „**Mali sme vyhrať 7 : 0, tol'ko sme dali regulárnych gólov, ale na Sparte vyhраť takým rozdielom bolo neprípustné.**“

Smena i ďalšie noviny sa po zápase obuli do rozhodcu Stanislava Fencla. Denník konštatoval, že nepatrí do ligy. Na paškál si ho vzal z viacerých dôvodov. Pred gólom Kosa tento hráč fauloval Vencela vo výskoku (brankár Slovana upadol do bezvedomia a skončil v nemocnici na pražských Vinohradoch), čo prehliadol. Navyše vylúčil Jokla po atakovaní brankára Krameriusa, vzápäť slovanistu inzultoval hráč Sparty Vojta, ktorý kartu nedostal. Po kritike muža v čiernom nasledovala chvála Čapkovičovcov: „**Rozhodnutie trénera Hucka nahradilo Oberta a Cvetlera neskúsenými bratmi Čapkovičovcami sa považovalo za riskantný experiment. Hucko sa však nepre rátal, lebo priebojnlosť a najmä rýchlosť dvojčiat boli rozhodujúcim úderom spartánskej obrane a otriasli jej sebadôverou. Ján i Jozef poriadne popreháňali svojich strážcov, z ich únikov sa zrodili najnebezpečnejšie situácie. Iba v streľbe sa na nich neusmialo štastie,**“ glosoval v Smene známy športový novinár Milan Valko starší. Bývalý kanonier belasých Emil Pažický poznamenal: „**Bratia Čapkovičovci sú pre mužstvo veľkým prínosom. O rozhodcoví sa radšej nevyjadrujem...**“

ČAPÁCI

Týždenník Štart uprostred septembra 1967 uverejnil tieto riadky: „**Bratia Čapovičovi dodali do útoku belasých rýchlosť, pohyb a jednoduchosť. Zatiaľ sa však ešte nedokázali presadiť strelecky.**“

Kým Ján s ligovým debutom svojho brata predbehol, s prvým gólem to bolo presne naopak. „**Ked' ty si dal svoj prvy gól, ja už som mal na konte tri,**“ poštakl Jozef brata. „**Lebo som ti prihrával,**“ nedá sa Jano.

Čapovičovci vyzkoušeli výkony Lokomotívy

Lokomotíva

SÚ JAK DVE HROZNÁ NIK ICH NEROZOOZNÁ

LIGOVÉ DVOJČATÁ

Dvojčata boli atraktívou tému pre noviny.

Gólový debut: Najprv Jožo, potom Jano

Premiérový gól strelil Jozef Čapkovič do siete Jednoty Trenčín v 7. kole ročníka 1967/1968 a v tom istom zápase hned' pridal druhý. Slovan vyhral 4 : 1, o ďalšie presné zásahy sa postarali Cvetler a Jokl. „**Potešiteľná je hra dvojčiat Čapkovičovcov.** Musíme ich pochváliť za zdravý futbal. Hrajú bez akýchkoľvek špekulácií, idú do súboja, za loptou, sú nezištní, a to robí útok Slovana rýchlym, dosť tvrdým, nebezpečným a aj produktívnym. Svojou jednoduchou, dravou a vitálnou hrou majú veľkú zásluhu na víťazstve nad Trenčínom. Tretí gól Slovana zaznamenal Jozef po bratskej pomoci Jána,“ nešetril pozitívnu kritikou Večerník.

„Priznám sa, chutí fantasticky,“ odpovedal Jozef na otázku, ako mu „šmakuje“ gólová premiéra. „Už som potreboval pretrhnúť konečne streleckú smolu. Najprv som chcel urobiť od radosti kotrmelec, mihlo sa mi však hlavou, že by to niekto mohol považovať za divadlo, a preto som sa uspokojil iba so švihnutím rukou. Kto všetko mal radosť z gólu? Predovšetkým Janko, potom celé mužstvo a napokon všetci doma. Z druhého gólu som sa však tešil akosi spontánnejšie, už ma net'ažila zodpovednosť. Či som dostał zvláštnu prémiu za góly? Samozrejme, bola aj tá. Otec nám slúbil za každý gól rovných päť korún, musí nám to však vyplácať dvojnásobne, pretože všetko robíme spoločne, ved' jeden bez druhého neznamenáme skoro nič...“ Pri prvom góle dorazil loptu do siete po tom, ako vypadla z ruky brankárovi Oravcovi po hlavičke Jokla, a druhý po úniku brata Jána a jeho prudkom polovysokom

Túto otázku sme položili po ligovom stretnutí s ZVL Žilina Jozefovi Čapkovičovi, v ktorom nielen po prvýkrát v stretnutí o najvyššie body prekonal súperovho brankára, ale hned si ho aj po druhýkrát zopakoval.

„Priznám sa, že chutí fantasticky“, odpovedal strelecký debutant (v karikatúre) „a že to bolo práve vtedy, keď som potreboval pretrhnúť konečne streleckú smolu. Najprv som chcel od radosti urobiť kotrmelec, mihlo mi však hlavou, že by to niekto mohol považovať za divadlo, a preto som sa uspokojil iba švihnutím rukou...“

Jozef Čapkovič v novinách o svojich premiérových góloch. Karikaturista si na jeho nose dal zálezať...

● JÁN ČAPKOVIČ, mladý nádejny útočník Slovana Bratislava, patrí medzi našich perspektívnych hráčov. Svoje pravidelné dobré výkony demonštruje aj v stretnutiach Intercupu.

Ján Čapkovič ako Postava týždňa v karikatúre.

ČAPÁCI

Jozef Čapkovič v akcii v roku 1967.

centri. Svoj tretí jesenný gól si zaknihoval Jozef Čapkovič v 9. kole proti Bohemiansu Praha (1 : 1), keď v nadstavenom čase zachraňoval bod.

Ján si svoje prvé ligové góly v belasom odložil na „pražskú“ jar 1968: „**Rozbiehal som sa pomalšie. V prvej sezóne som nastrieľal iba tri góly, ale prihral som hádam na štrnásť. Potom sa to už rozprúdilo a mám priemer desať gólov na sezónu.**“ Počty aj v tomto prípade Jánovi sedia úplne presne, ako na matematickej olympiáde. Desať sezón, sto ligových gólov! Všetky v belasom drese.

Aj on začal, ako brat, s dvoma gólmami v jednom zápase. Písal sa marec 1968. Po tom, ako v Trnave v derby so Slovanom padli bariéry a belasí si pripísali k dobru kontumačnú výhru 3 : 0, hostili doma v druhom jarnom kole Baník Ostrava.

Prihodilo sa to takto. Karol Jokl posiela dlhú loptu dopredu. Hádam aj pridlhlú. V hľadisku nad ňou už mávnu rukou, ved' ju nik nemôže dobehnuť. Lenže omyl. Šprintuje za ňou Ján Čapkovič. A pri šestnáštke, trochu zboku, už loptu má pri nohe. Blíži sa k nemu križujúci obranca. Jedným očkom ho vidí aj Jano, šikovnou kľučkou ho paralyzuje a vniká do šestnástky. František Schmucker vybieha z brány, ale strelec ho umnou technickou parádou s prehľadom prehodí. Dvadsaťročný Ján Čapkovič sa raduje zo svojho prvého ligového gólu. A o niekoľko minút pridá druhý, opäť ukážkový a znova po prihrávke Jokla.

Päť kôl nato trafil do siete Jednoty Trenčín. Takže Čapkovičovci sa v prvej ligovej sezóne bratsky podelili o gólové zásahy – mali ich po tri.

Je fakt, že 19-20-roční Čapkovičovci sa hned' v prvej sezóne vo veľkom Slovane uchytili. „**Vo futbale potrebujete mať aj šťastie,**“ konštatujú dnes.

Všetkých platila Dimitrovka – okrem nich

Študovali na Fakulte telesnej výchovy a športu. Futbal, každodenné dvojfázové tréningy, počas víkendu zápasy im zaberali čoraz viac času na úkor rodiny a školy. „**V tom čase bol pre nás futbal prvoradý, preto sme sa rozhodli ukončiť štúdium a nastúpiť na vojenskú službu. Bansko bystrická Dukla nám ponúkala byt aj celkom slušný plat. Samozrejme, že Slovan s tým nesúhlasil,**“ rozpráva Jožo.

Ján vysvetľuje aj ďalší dôvod ukončenia štúdia: „**Z obavy, že sa zraníme, sme v rámci povinných zápočtov nemohli vykonávať iné druhy športov ani sa na nich zúčastňovať.** Z nerovnomerného zaťaženia tela pri futbale som mal skrátené svaly na nohách, preto niektoré cviky, napríklad z gymnastiky, keď som sa mal dotknúť pri roztiahnutých nohách v predklone laktami zeme, som „nedal“ – iba ak by som si svaly natrhol. Nakoniec sme to vyriešili tým, že sme pokračovali v štúdiu na Vysokej škole ekonomickej po absolvovaní prijímacích skúšok. Na tejto škole nám vyšli v ústrety, z dôvodu maximálnej športovej výťaženosťi nám odsúhlasili individuálny studijný plán.“

ČAPÁCI

Všetko zlé je na niečo dobré. Ak by boli vtedy Čapkovičovci narukovali, pravdepodobne by dnes neboli víťazmi Pohára víťazov pohárov, nestali by sa inžiniermi.

„**Nemôžeme povedať, že nám Slovan ako študentom pomáhal.** Za vyhratý zápas nám vyplácali odmenu 400-600 korún, ktorú nám ešte zdanili, kalorické predstavovalo mesačne sumu od štyristo do päťsto korún. Naštäťtie, v tom čase sme málokedy prehrávali,“ pripomínajú Čapkovičovci.

„Kým všetci ostatní hráči Slovana dostávali peniaze z Chemických závodov Juraja Dimitrova, kde boli akože zamestnaní, my nič. To Slovanu dodnes nemôžeme zabudnúť. Pritom v tom čase sme už boli ženatí, narodili sa nám deti. Bol som nútený si z klubu zobrať pôžičku, lebo som nemal z čoho žiť. Manželka musela po materskej dovolenke rýchlo nastúpiť do práce, aby uživila rodinu,“ spomína Ján. Ten si na rozdiel od brata privyrobil nejakú tisícku navyše, pretože už ako 20-ročný reprezentoval Československo. „**Ja som na tom bol finančne zle. Z Dimitrovky som nezobral ani 5 halierov, prisahám. Prvé auto som si kúpil v roku 1974 ako reprezentant,**“ zdupľuje Jozef. „**My sme v tom čase ani nevedeli, že spoluhráči dostávali peniaze z fabriky. A oni sa tým nechválili... Dozvedeli sme sa to po vyše dvadsiatich rokoch,**“ tvrdia svorne Čapkovičovci.

Bytové jadro problému

Hoci boli obaja víťazi druhej najcennejšej európskej futbalovej súťaže – Pohára víťazov pohárov, majstri Československa –, k slušnému bývaniu im to nepomohlo. Napriek tomu, že si založili rodiny. Nepomohol ani Slovan, hoci by si to ako špičkoví reprezentanti zaslúžili. Bytová situácia oboch Čapkovičcov bola neutešená. Po tom, ako sa oženili, bývali v jednej izbe u svokrovcovcov. Jozef v Petržalke, Ján v Podunajských Biskupiciach. Kúrili uhlím v kachliach, spávali v jednej izbe spoločne s malými dcérkami, ktoré ich v noci neraz zbudili.

„**Začalo sa povrávať, že Čapkovič stráca formu,**“ hovorí o svojich útrapách s bývaním Ján. „**Mesiac pred pôrodom druhého dieťaťa - syna mi Slovan prenajal menší dvojizbový byt.**“ Jeho rozprávanie preruší Jozef: „**Mne tiež prenajali dvojizbák dva roky po Jankovi. Byty prednostne prideľovali komunistom. My sme neboli členmi strany, nemali sme ani čas sa nejako politicky angažovať.**“

Ján na neho nadviaže: „**V tej kutici sme bývali s dvoma malými deťmi a bol som prvý v poradí na pridelenie väčšieho bytu. Keď už k tomu prišlo a už sme sa celí natešení chceli nastáhovať, oznámili mi, že ho pridelili inému hráčovi, ktorý prestúpil do Slovana. Inak, bezdetnému. Potom prednostne riešili hráča, ktorý sa chystal oženit. Čírou náhodou jeho nastávajúca svokra pracovala na Ústrednom výbore Komunistickej strany Slovenska. Takéto uprednostňovanie ma poriadne nahnevalo. Dcéra mala začať povinnú školskú dochádzku, potre-**

bovali sme nutne väčší byt. Nasrdený som výboru klubu oznámil, že takto to ďalej nejde a prestupujem do iného klubu, kde si viac vážia lojálnosť hráčov. Predseda futbalového oddielu Viliam Hlobil sa zarazil a povedal mi: „Janko, upokoj sa, sadni si do Clubhotela, objednaj si, čo len chceš, na môj účet. Po zasadnutí výboru sa tam zastavím a vec vyriešime.“ Tak som šiel. Sedelo tam množstvo ľudí. Objednal som si víny strek a všetkým ostatným whisky. Asi o hodinku prišiel predseda Slovana. Barmanka priniesla účet. Za všetkých. Pánovi Hlobilovi sa z neho poriadne pretočili oči, ale bez reptania ho zaplatil. A ja som sa konečne dočkal trojizbového bytu na Medzijarkoch.“

Jozef si musel na solídnejší byt ešte niekoľko rokov počkať. „Po získaní titulu majstrov Európy v roku 1976 prijali vítazný tím najvyšší predstavitelia Československa – vtedajší prezident Gustáv Husák a predseda federálnej vlády Ľubomír Štrougal. Medzi rečou som sa zmienil aj o mojej neutešenej bytovej situácii. Po ich intervencii mi Slovan pridelil trojizbový byt na sídlisku Dolné hony, niekoľko mesiacov po narodení druhého dieťaťa – syna.“

Rýchlosť v krvi

Jožo a Jano patrili medzi najrýchlejších futbalistov, akí na našich futbalových trávnikoch behali. Kto z nich bol rýchlejší?

Jano: **Jožo zabehol stovku za 10,8 sekundy, ja za jedenásť.** Vilém Mandlík, československý šprintérsky rekordér, behával v šestdesiatych rokoch len o päť desaťín rýchlejšie. Behali sme na Mladej garde, ja v kopačkách a Jožo v tretrách.

Jožo: V čom? Nejaké klince mi trčali z topánok. A to som sa ešte potkol na štarte. Mal by som ešte lepší čas.

Jano: Na päťdesiatke som bol rýchlejší ja.

Jožo: Musel som ti to pustiť, aby si bol v niečom lepší.

Jožo: V rámci prijímačiek na FTVŠ sme behali stovku, štvorstovku a 1 500 metrov. Na stovke sme nemali konkurenciu. Štvorstovku som „dal“ za 52 sekúnd. V roku 1966 vyhrala na majstrovstvách Európy v Budapešti na tejto trati československá atlétka Anna Chmelková za 52,9 sekundy. Na jeden a pol kilometra s nami bežal dorastenecký majster z Banskej Bystrice. Mal tam aj trénera. Začul som, ako mu hovorí: „Ked' zakričím 250 metrov pred cielom – vyrazíš vpred.“ Do konca zostávalo asi tristo metrov a zavelil som: „Ideme!“ Vyšprintovali sme s Jurajom Novotným a Bohumilom Bizoňom. V celi som atléta trhol o päťdesiat metrov. Tomu potom tréner poriadne vyčistil žalúdok: „Ako môžeš prehrať s futbalistami?!“ vyčítal mu.

Jano: Na 1 500-vke som pekne doklusal do ciela, ale v limite. Dlhé trate som neznášal. Rýchlosť sme mali vrodenú, aj starší brat Miro bol rýchly ako blesk.

B. GUTTMANN, jeden z najstarších a najvtipnejších futbalových trénerov, ktorý radieval svojim kolegom, aby zanechali svoj klub v najväčšej sláve, bol raz povedal: obranná hra, pomalosť a nefér vedený spôsob boja prinášajú úpadok futbalu. Práve preto bola útočná, rýchla a nápaditá hra ligovej Trnavy v minulom ročníku takým osviežením. A návrat ďalších ligových mužstiev k útočnej hre priniesol v minulom kole pre priaznívcov futbalu v ČSSR priam oživenie ich záujmu. Z výborného útočného futbalu Slována Bratislava v Prahe tiež nie je ēšte radno robíť definitívne uzávery — liga má plných 26 kôl — no vzorka, ako na renesanciu nášho futbalu, je tu. Preto je dobré si o týchto nových pravoch pohovoriť.

V PRVOM RADE si myslím, že nejde o nič īné, ako o návrat oddielov k starej futbalovej škole — hrať jednoducho, útočne so snahou čo najskôr sa dostať k bráne súpera. Malatinského (a aj Markovo, či Jačianskeho) krédu vo futbale je už roky: vyhodiť zo stredu vlastného pola, či vlastnej obrany najlepšie stojaceho útočníka, potom nasleduje centrovaná lopta, či prihrávka a tvrdá streľa! Každá takáto akcia je na oko prekvapujúco jednoduchá, no súčasne naj-

Čapkovičovci: 60 m za 7,1 sekundy

modernejšia. Na slovenskej dedine sa takýto futbal odjakživa hrával. Tak ho hrával aj Šimanský, či Pavlovič a boli na neudržanie. Takto to v podstate hrajú aj bratia Čapkovičovci, či Medvíďovci a tiež ostatní mladí útočníci.

KDE HLADAT' MLADÉ TALENTY pre ligové mužstvá? Kde vyrástli, napríklad bratia Čapkovičovci? Zašli sme si tentoraz na kus reči za ich dorasteneckým trénerom do ČH Bratislava — za Jozefom Hodulíkom. A keď sme už v Petržalke na druhom brehu Dunaja, prezradíme čitatelom už aj to, že z tejto dorasteneckej hlahne vyšiel už nejeden skvelý futbalista. Okrem Čapkovičovcov je to Kirth v Tepliciach, Daučík v Interi, terajši vychýrený strelec Dukly Praha Hudec, Janovský v Trenčíne, Halász v Nitre, Dajancovič v Popriachy, Bystrici, Bánovský a ďalší. Trénera J. Hodulíka ako i ďalších mládežníckych trénerov v ČH (Hložeka, Koštiala, Kováča), ako i funkcionárov Kovačiča, Mlkveho, Hrnčiaru i ďalších sme neraz videli v Petržalke pri práci na „letisku“ od zimy do zimy. A o mladých Čapkovičovcov má veľkú zásluhu aj ich otec — skromný, neúnavný, nadšený pracovník v telovýchove. Práve on bude mať najväčšiu zásluhu na tom, ak sa mu podari svoje ligové dvojčičky naprieč vzrástajúcim popularite udržať v hraniciach doterajšej skromnosti, slušnosti a usilovnosti.

TRÉNERA HODULÍKA sme sa opýtali na rýchlosť Čapkovičovcov. „Nameral som im čas 7,1—7,2 sek. na 60 metrov,“ vravel. To je už čo povedať! Pravda, rýchlosť v hre sa prejavuje aj v najúčelnnejšom myslení, rýchлом a včasnom odovzdávaní lopty, v reakcii. „U mňa chlapci mimo sezóny trénujú šestkrát do týždňa, v sezóne štyrikrát,“ hovoril nám J. Hodulík. „Dlhú som trval na tom, aby si zlepšili svoje slabšie nohy. Rok a pol smeli na tréningoch kopat iba svojou slabšou nohou,“ vysvetlil nám bývalý tréner Čapkovičovcov. „Aj po charakterovej stránke za svojich odchovancov ručím. Nestavíame výlučne na talente, kvalitu skôr nadobúdame tvrdou prácou. Preto verím aj Urbanovi zo Sp. Novej Vsi, ktorý je tiež naším odchovancom. Je rovnako rýchly ako Čapkovičovci. Som rád, že sa práve Ján už uchytil, Jozef je totiž rovnako dobrý a povahou húzevnatejší.“

KAROL PANIAK

Tréner Jozef Hodulík, ktorý Čapkovičovcov „cepoval“ v doraste ČH, sa pre noviny rozhovoril aj o ich rýchlosťi.